

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.10.00

விலை ரூபா 10.00

Registered as a Newspaper in Sri Lanka

ISSN 1391 - 0744

குரல் 3 ஒலி 6

பல கார்த்திகை - மார்கழி

November - December 1994 Voi.3 No.6

திருச்சிற்றம்பலம்

“போற்றிஎன் வாழ்முதல் ஆகிய பொருளே

புலர்ந்தது பூம்கழற்கு இணைதுணை மலர்கொண்டு

ஏற்றிநின் திருமுகத்து எமக்குஅருள் மலரும்

எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுதோம்

சேற்றுஇதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்கும்

திருப்பெருந் துறைஉறை சிவபெரு மானே!

ஏற்றுஉயர் கொடிஉடை யாய்எமை உடையாய்!

எம்பெரு மான்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

திருச்சிற்றம்பலம்

சிவமயம்

மாணிக்கவாசகர்

"Praise, O Being, Thou the Source of all my Life! 'Tis' dawn!
Bedecking Thy twain flow'r-Feet with the clust'ring wreaths
of flower

Worship we Thy sacred Feet thro' lustre shed by Thy
Beauteous smile that blooms for us from Thy bright face in
grace

Lord Siva Who dwellest in the Sacred Perunthurai,

Girt with cooling paddy-fields wherein the lotus blooms!

Thou hast lengthy Bull-Banner and Thou hast myself too!

Our Lord, from off Thy couch arise and grant Thy grace to
us!

Courtesy - translation by Thiruvachakamani.

மார்கழி மகத்துவம்

புலவர் த. கனகரத்தினம்

மாதங்களுள் மார்கழி மகத்துவம் பெற்றது. இந்துக்களின் வழிபாடுகள் பல இம்மாதத்தில் நிகழ்வது வழக்கம். மார்கழி நோன்பு, மார்கழித் திருவாதிரை ஆர்த்திரா தரிசனம், பாவை நோன்பு, திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளியெழுச்சி, மார்கழி நீராடல் என்ற பல்வேறு பெயர்களிலே சமய நிகழ்ச்சிகள் மார்கழி மாதத்தில் நிகழ்கின்றன. அதனால் பக்திப் பரவசம் பெருகிக் காணப்படும் மாதமாக மார்கழி போற்றப்படுகிறது. பெண்களின் வழிபாட்டிற்கு மார்கழி முக்கிய இடம் அளிக்கிறது. பகவத்கீதையில் கண்ணனும், 'நான் மாதங்களுள் மார்கழியாக இருக்கிறேன்' 'மாஸானாம் மார்கசீர்ஷோ அஹம்,' என்று குறிப்பிடுகிறான். இந்துக்கள் வைஷ்ணவர்கள் என்பவர்களுக்கெல்லாம் இம்மாதம் முக்கியமான மாதமாக விளங்குகின்றது.

மார்கழி மாதத்தில் உள்ள மகிமையைப் பல நூல்கள் போற்றுகின்றன. சூரிய உதயத்திற்குமுன்புள்ள நேரம் பிரம்ம முகூர்த்தம். ஆத்ம சாதனத்திற்கு அது சிறந்த வேளை. மனிதர்களுடைய ஒருவருட காலம் தேவர்களுக்கு ஒரு நாள். தைமாதமாகிய உத்தராயண புண்ணியகாலம் தேவர்களுக்கு சூரிய உதயகாலம். அதிலிருந்து உத்தராயணம் (சூரியனது வடக்குப்பயணம்) ஆறுமாதகாலம் தேவர்களுக்குப் பகல். ஆடியிலிருந்து மார்கழி வரையில் தஷிணாயணம் (சூரியனது தெற்குப்பயணம்) தேவர்களுக்கு இரவு. அவ்வாறு பார்க்கையில் மார்கழிமாதம் விடியற்காலம். அது தேவர்களது நாளில் பிரம்ம முகூர்த்தம். அந்த வேளையில் செய்யும் தேவாராதனை, வந்தனை, வழிபாடு முதலியன மனத்தை செவ்வனே பண்படுத்தும். இவ்வாறு மார்கழி மாதம் புலனடக்கம், பக்தி, கடவுள் வழிபாடு ஆகியவைகளோடு முழுதும் இணைந்திருப்பதாற்றான் மாதங்களுள் தாம் மார்கழி என்று கண்ணன் கூறியிருக்கிறார்.

மார்கழித் திங்களில் பெண்கள் நீராடல் செய்வார். நோன்பு நோற்பர். விசேடமாக மார்கழித் திருவாதிரை தினத்திற்கு முன் பத்து நாட்கள் விடியற்காலையில் பெண்களை அழைப்பார்கள். துயிலெழுப்புவார்கள். பின்னர், எல்லோரும் கூடிச்சென்று நீராடுவார்கள். நீராடிய பெண்கள் மார்கழி நோன்பு நோற்பார்கள். இந்தக் காட்சியை கடவுள் மாமுனிவர் திருவாதலூரடிகள் புராணத்தில் பின்வருமாறு வர்ணித்துக் கூறுகிறார் -

“மாதர் கொண் மா தரெல்லா மார்கழித் திங்கள் தன்னில்
ஆதிரை நாண்முன் ஈரைந் தாகிய தினங்கள் தம்மின்
மேதகு மனைக டோறும் அழைத்திருள் விடிவ தான
போதிவர் தம்மிற் கூடிப் புனற்றட மாடல் செய்வார்.

திருவாதலூராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஒருமுறை திருவண்

ணாமலையில் தங்கியிருந்தார். அவர் அங்கிருந்த காலம் மார்கழித் திங்கள். அந்த மார்கழித் திங்களில் திருவாதிரைக்கு முந்தின நாட்களில் வைகறையில் நிகழும் காட்சிகளைக் கண்ணாரக் கண்டார். பெண்கள் வீடுகள் தோறும் சென்று மற்றைய பெண்களையும் நித்திரை விட்டு எழுப்புவதைக் கண்டார். அவ்வாறு எழுந்த பெண்கள் ஒன்று கூடி நீராடச் செல்வதையும் கண்டார். அவர் கண்ட காட்சிகள் அவரது மனத்தைக் கவர்ந்தன. அக்காட்சிகளைத் திருவெம்பாவை என்னும் திருவருட்பாடல்களாகப் பாடினார்.

திருவெம்பாவைக்கு அவர் குறித்தபெயர் 'சக்தியை வியந்தது' என்பதாகும். இருபதுபாடல்களைக் கொண்ட திருவெம்பாவை திருவாசகத்தின் ஒரு பகுதியாக விளங்குகின்றது. திருவாசகத்தின் பெருமை நாடறிந்தவொன்றாகும். திருவாசகத்திற் குருகார் ஒரு வாசகத்துக்கும் உருகார் அன்றோ! திருவெம்பாவை பாடல்களின் இறுதித் தொடர் 'எம்பாவாய்,' என முடிகிறது. அந்த எம்பாவாய் என்ற தொடரே திருவெம்பாவை எனப் பெயர்பெற்றது.

திருவெம்பாவை தமிழ்மன்னர் மூவர் முடிசூட்டுவிழாவிலும் ஓதப்பெற்றதாக வரலாறு கூறும். இன்றும் தாய்லாந்து என வழங்கும் சீய தேசத்தில் முடிசூட்டுவிழா முதலிய சில முக்கியமான சடங்குகளில் திருவெம்பாவை ஓதப்படுவதாக அறிகின்றோம்.

ஆணவ இருளில் மயங்கி, நெறி திறம்பி அல்லற்படும் மக்களை நெறிமாற்றி இருள் அகற்றி துயிலுணர்த்த ஞானமூட்டி வழிகாட்டுவது திருவெம்பாவை. இவற்றை மனம் நிறைந்த மார்கழி மாதத்தில் ஓதியுணர்ந்து உய்தி பெறுதல் மக்களது கடனாகும். சித் அம்பரமாகிய சிதம்பரத்தில் ஆருத்திரா தரிசனம் சிறப்பாக நடக்கும் மாதமும் (மார்கழித் திருவாதிரை) மார்கழி யன்றோ!

மார்கழிமாதத்தில் ஓதப்படும் ஆண்டாளின் திருப்பாவையும் மகத்துவம் பெற்றபாடலாகும். இத்திருப்பாவை வைணவர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறது. திருப்பாவையில் பாவையமைத்து வழிபாடு செய்யும்முறைமை விளக்கப்படுகிறது. கண்ணனை நாயகனாகப் பெறல் வேண்டும், நாடு செழிக்கவேண்டும், ஆக்கள்(பசுக்கள்) விருத்தியடைய வேண்டும் என்பன போன்ற விருப்புக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது திருப்பாவை. இந்நூல் கூறும் பாவை நோன்புதான் "காத்யாயினி விரதம்," எனலாம். திருப்பாவை மார்கழித் திங்கள் முப்பதுநாளும் ஓதப்படுவது வழக்கம். இவ்வாறுதான் இந்துக்களுக்கும் வைணவர்களுக்கும் மார்கழி

(5ஆம் பக்கம் பார்க்க)

மார்கழித் திருவாதிரை

மார்கழி மாதம் என்பது மிருக சீரிட நட்சத்திரமும் பெளர்ணமித் திதியும் கூடும் மாதமாம். இதுமார்க்க சீர்ஷம் எனவும் வழங்கப்படும். சூரியோதய காலம் முதல் மறுபடியும் சூரியன் உதயமாகும்வரை உள்ள காலம் ஒரு நாளாம். ஒரு மகரசங்க ராந்தி வரையில் உள்ள காலம் ஒரு வருஷம். இந்த மானுட வருடம் ஒன்று தேவர்களுக்கு ஒரு நாளாம். தை மாதம் தொடக்க முதல் ஆனி இறுதியாக ஆறுமாதம் அவர்கட்குப் பகல். அது உத்தராயணம். ஆடி தொடக்க முதல் மார்கழி இறுதியாக உள்ள காலம் இரவு. அது தஷிணாயணம். அறுபது நாழிகையுள்ள தேவதினத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் ஐவைந்து நாழிகையாம். தேவர்களுடைய நாளில் உள்ள பிராஹ்மீ முகூர்த்தமே மார்கழி மாதம்; அது புலரிக்காலம் எனப்படும். இந்தப் புலரிக்காலத்திலே தேவர்கள் யாவரும் தேவராகிய மகாதேவரைத் தியானித்து வழிபாடாற்றுவர். மக்களும் அப்புலரிக்காலத்திலே எழுந்து நாட்கடன் ஆற்றி இறைவரை வழிபடுவர். "வைகறைத் துயிலெழு" என்பது ஔவையார் திருவாக்கு. சூரியன் உதிப்பதற்கு ஐந்து நாழிகைக்குமுன் நித்திரை விட்டு எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து ஸ்நானம், சந்தியாவந்தனம், கடவுட்பூஜை, செபதியானங்கள், ஆலய வழிபாடு இவைகளைச் செய்வதால் நன்மைகள் உண்டு எனப் பெரியோர் கொண்டனர். "மாதங்களில் மார்கழியாக நான் இருக்கிறேன்" என்பது பகவத்கீதை, ஆதலால், மார்கழி மாதமே மற்றைய மாதங்களிலெல்லாம் சிறப்பானது.

இனி உயிர்கள் எண்ணிறந்தன. அவை என்றும் உள்ளன, இயல்பாகவே மலச்சார்புடையன, செம்பிற களிம்பும் அரிசியில் தவிடும் போன்றது ஆணவமலம். உயிர்களை மலக்கட்டினின்றும் நீக்கிப் பேரின்பத்தை அளித்தருளுபவர் இறைவர். ஆன்மாக்கள் உயும்பொருட்டே சிவபெருமான் ஐந்தொழில் இயற்றியருளுவர். மலப்பற்றுடைய உயிர்களே பிறந்திருந்து உழல்வன. அவ்வயிர்களின் பொருட்டே இறைவர் மீண்டும் மீண்டும் ஐந்தொழிலாற்றுவர். மலச்சார்பினீங்கி வீடுபேறு எய்திய உயிர்களுக்குப் பிறப்பில்லை; இறப்பில்லை. படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்பன ஐந்தொழில்கள். அவை வடமொழியில் சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் எனக் குறிக்கப்படும். ஐந்தொழிலை முத்தொழிலில் அடக்கியும் கூறுவர். அநுக்கிரகமாவது கட்டறுத்தல்: அது பந்தவிடுதலை ஆதலின் அழித்தல் தொழிலில் அடக்குவர். திரோபவமாவது ஆன்மாக்கள் வினைப்பயன்களை அநுபவிக்கும் பொருட்டுக் கருவிகளுடன் கூட்டி நிலைபெறுவித்தல். முதல் மூன்றும் தனு கரண புவன போகங்களைப் பற்றியன. இறுதியிரண்டும் உயிர்களைப்பற்றியன.

அநுபவவாயிலாக அறிந்த அரிய பெரிய உண்மைகளை யாவரும் அறிந்துய்யுமாறு எழுதிவைத்தனர் பெரியோர். அவர்கள் நமக்கெனத் தேடி வைத்த சேமநிதிகளே ஞானசாஸ்திரங்கள். அவைகள் நமக்கு வைப்பு நிதிகளாம். கல்வி அறிவு ஒழுக்கமுடைய நல்லோரே அதனை அநுபவித்துப் பயன்பெறுவர்.

மக்கள் இறைவனை ஒரு வடிவத்தில் இருத்திப் பூசிப்பர். அதன் பொருட்டே மூர்த்திகள் அமைந்தன. மூர்த்தி வேறு; மூர்த்திமான் வேறு. கல்லிலும் செம்பிலும் மூர்த்திகளை அமைப்பர். அஃது அறிவுடையோர் அமைத்து வைத்தது. அத்தத்துவம் அறிஞர்க்கே புலனாகும். ஏனையோர் உணர்ச்சிக்கு அஃது எட்டாததாம். ஐந்தொழில் செய்தல் சிவபிரானுக்கே உரியது. ஏனைக் கடவுளருக்கு அஃது அடாது. 'சிவபிரான் ஒருவரே தேவதேவர் - மகாதேவர். அவர் ஒருவரே பூசிக்கற்பாலர்' என வேதம் முறையிடுகிறது. அவர் யாரையும் பூசித்திலர். சிவபிரான் வேறொரு தெய்வத்தைப் பூசித்ததாக ஒரு தலமும் இல்லை. வரலாறும் இல்லை. சிவபிரான் ஒருவரே பரமசாரியர். அது தட்சிணாமூர்த்தி வடிவால் தெளிவாம். ஐந்தொழிலுக்கும் உரியர் சிவபெருமானே ஆவர். அது நடராச மூர்த்தத்தால் அறியப்படும். அவர் நடனம் ஆனந்த நடனம்: ஐந்தொழில் நடனமும் ஆம். சிவபெருமானது மாகேசுவர வடிவங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உண்மையை உணர்த்தும். அடியார்க்கு ஆண்டவன் அருளிய திறங்களை அவை உணர்த்துவன. ஆண்டவன் ஒருவனே அடியார்களுக்கும் பல பல வேடங்கொண்டு அருள் செய்வான். அவ்வேடங்கள் ஒன்றினையொன்று ஒவ்வா. யோகவடிவம், போகவடிவம். வேகவடிவம் என்பன அவை.

ஆன்மாக்கள் மலஇருளிற் கிடந்து துஞ்சாமல் பரிபாகம் பெறும் பொருட்டுத் திருவருள் வெள்ளத்திலே அழுந்தி முழுமுமாறு எழுப்புவதே திருவெம்பாவையின் உட்கிடையாம்.

"மலவிருளுந் துறங்காமல் மன்னுபரி பாகவருட்
செலமுழுக வருகவெனச் செப்பல்திரு வெம்பாவை"

என்பனால் இது வலியுறும். மலத்தைக் கழுவவதே முழுகுதல் எனவும், திருவருட் பெருவெள்ளமே தடாகம் எனவும் கொள்க. நாடோறும் நாம் நீரில் முழுகும்

போது இறைவருடைய அருள் வெள்ளத்திலே முழுகித் திளைக்கிறோம் என நினைந்து சிவத்தியானத்தோடு முழுகுதல் வேண்டும் என்பது நியதி.

"தங்கண் மலங்கமுவுவார் வந்து சார்தலினால் எங்கள்
பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த பொங்குமடு"

என்பது மணிவாசகத்தில் திருவெம்பாவைப் பகுதி.

இறைவர் செய்யும் நடனம் ஐந்தொழில் நடனமாம். உடுக்கை வாத்தியம் பொருந்திய திருக்கரம் சிருட்டியைக் காட்டும். அமைத்த திருக்கரம் காத்தலைக் குறிக்கும். அக்கினி பொருந்துங் கரம் அழித்தலை நினைவூட்டும். ஊன்றிய திருவடி உயிர்களை உலக போகத்தில் அழுத்துவதை உணர்த்தும். எடுத்த பொற்பாதம் உயிர்களைப் பிறவிப் பெருங்கடலிலிருந்து முத்திகரையில் சேர்ப்பதையுணர்த்தும் என்பதாம். சிதம்பரம் = சித்+அம்பரம் = ஞானாகாசம், சிவபெருமான் ஞானமே திருமேனியாகக் கொண்டவர். சிவஞானிகள் உள்ளத்தில் எழும் பேரொளிப்பிழம்பே சிவபிரான் வடிவம். சிதம்பரமே அவர் திருமேனியாம்.

மார்கழி மாதம் தேவதினத்தின் அநுக்கிரகம் ஆதலால் அம்மாதத்தில் நடைபெறும் உற்சவமே மிகச் சிறப்புடையது. கிழமைகளில் சோமவாரம் சிறப்புடையதுபோலவே நாள்களில் திருவாதிரையும் விசேடமான தென்பர். திருவாதிரையைத் தீர்த்தவாரி தினமாகக்கொண்டு அதற்கிசையத் துவஜாரோகணம் முதலியவை தொடங்கி விழா நடைபெறக் காணலாம். இவ்விழாவுக்குரிய மூர்த்தி ஸ்ரீ நடராசப் பெருமான். அவர் வடிவம் ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம் வாக்கிய மந்திரமாகிய சிவசத்தி அவருக்கு உண்மைவடிவம். வாசகமந்திரம் அப்பெருமானுக்குக் கற்பித வடிவமாம். அவருடைய ஆனந்த நடனம் பஞ்ச கிருத்திய நடனமாம். சிருட்டி - டமருக்கரம், ஸ்திதி - அபயகரம். சங்காரம் - அக்கினி பொருந்திய கரம், திரோபவம் - ஊன்றிய பதம், அநுக்கிரகம்-குஞ்சிதபதமாம், இதனை,

"தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதியமைப்பில்
சாற்றிவிடும் அங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப்பதத்தில் உற்ற திரோதம்முத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு"

எனவும் வரும் உண்மை விளக்கச் செய்யுள்களால் அறிக.

இறைவர் ஒப்புயர்வற்றவர். விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத விமலர் அவர். எட்டுவான் குணத்து ஈசர். அப்பெருமானுடைய கிருத்தியங்களெல்லாம் ஆன்மாக்களாகிய நம் பொருட்டேயாம். அவை அவர் தம் பொருட்டன்று. சிருட்டியே இறைவருடைய கன்மாறுட்டானம். ஸ்திதியே அவருக்கு ஆகாரம். சங்காரமே சுவஸ்திகம். திரோபவமே நித்திரையாம். அநுக்கிரகமே துயில் நீத்தலாம். இத்தன்மைகள் உள்ள இறைவர் ஆன்மாக்கள் செய்யும் அபிஷேகத்தையே சிருட்டி யாகக் கொள்வர். நைவேத்தியத்தையே ஸ்திதியாகவும், கிருஷ்ணகந்தத்தையே சங்காரமாகவும், கபிலை தரிசனத்தையே திரோபவமாகவும், தீபாராதனை முதலியவைகளையே அநுக்கிரகமாகவும் ஏற்றுக்கொண்டு மகிழ்வர்.

தெரிசிக்க முத்தியருளுவதுதில்லை. அது யாவ்ருக்கும் எளிதிற் கூடும். கண்ணாற் கண்ட மாத்திரையில் முத்தி சித்திப்பது எளிதல்லவா? ஆதலின தில்லைச் சிற்ற்பலத்தைச் சென்றொருகால் கும்பிட்டாலும் எல்லையில்லா ஆனந்தம் எல்லோருக்கும் கிட்டுமே, தில்லைச்சிற்றம்பலம் அருள்வடிவம். திரு+சிறு+அம்பலம் = திருசிறும்பலம். சித்+அம்பரம் = சிதம்பரம். ஞானாகாசம். தகராகாசம், சிற்றம்பலம் ஆறு அங்கணங்களாக உள. அதில் மூன்றாவது அங்கணமாகிய புதன் வீட்டிலே நடராசப் பெருமான் எழுந்தருளி யுள்ளார். நடராசப் பெருமான் வடிவம் ஞானமயம். சிவஞானிகளால் சிந்தித்துக் காணப்பெறுவது அவர். "உணர்ந்தார்க்கு உணர்வரியோன்." சிதம்பரத்திலே எழுந்தருளியுள்ள ஆனந்த நடராசருடைய குஞ்சிதசேவடியைக் கும்பிட்டிருத்தலே பெருந்தவம், சிவதவம் ஆம், இதனை

"இனித்த முடைய எடுத்தபொற்
பாதமுங் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே
யிந்த மாநிலத்தே,"

என திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளுகின்றார்கள்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தில்லைக்குச் சென்று ஸ்ரீநடராசப் பெருமானைத் தரிசித்தருளுகின்றமையை சேக்கிழார் சுவாமிகள் நமக்கும் படம் பிடித்தருளுகின்றார்கள்.

- நன்றி சிவதொண்டன்

மாணவர் அரங்கு

சைவநெறி - 6ம் பாடம்

திருநாவுக்கரசர்

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா

மெய் அடியவர்கள் காலத்துக்குக் காலம் தோன்றி எமது மதத்தை வலுவூட்டி வந்துள்ளனர். இந்த மெய் அடிமைத் திறத்தினுக்கு இனம், கொள்கை, ஆண், பெண், சமுதாயநிலை என்ற வேறுபாடுகள் எதுவுமே இல்லை. குறுகிய நோக்கங்களைக்கடந்து நிற்பவர்களே மெய்யடியார்கள் எனலாம். இத்தகையவருள் சிறந்த இடத்தை வகிப்பவர்களில் திருநாவுக்கரசு நாயனாரும் ஒருவராவார்.

திருவவதாரப் பெருமை:-

தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த திருவாமூரில் வேளாளர் குடியைச் சேர்ந்த புகழ்நாருக்கும் மாதினியாருக்கும் மகனாகத் தோன்றியவராவார். பெற்றோர் இவருக்கு 'மருணிக்கியார்' என்ற பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தனர். இவருக்குத் தமக்கையாராகத் திலகவதியார் என்பவரும் இருந்தார். இவர் மணஞ் செய்வதற்குரிய ஆண்டையடைந்ததும் அவரைக் கலிப்பகை நாயனார் என்ற சிவனடியாருக்கு மணம் செய்விக்க நிச்சயித்திருந்தனர். கலிப்பகை நாயனார் படைத்தலைவராக இருந்தமையால் வடக்கே படையெடுத்துச் செல்ல வேண்டியதாயிற்று. இதற்கிடையில் மருணிக்கியாரின் பெற்றோர்கள் சிவபதமடைந்தனர். போர்க்களம் சென்ற கலிப்பகை நாயனாரும் வீரசவர்க்கம் புகுந்தார். தனக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தவர் இறந்தமையால் தாமும் உடன்கட்டை ஏறத் திலகவதியார் சினைந்தார். ஆனால் தனது தம்பியின் அவலநிலை கண்டு தாமும் உயிர்வாழத் துணிந்தார். அவரது இந்தத்துணிவு மருணிக்கியாரது உலக வாழ்க்கைக்கு மட்டுமன்றி அவரது ஆன்மீக வாழ்க்கைக்கும் இன்றியமையாததாயிற்று.

பிறசமயம் புகுந்தமையும் மீண்டமையும்:-

மருணிக்கியார் வாழ்ந்த காலம் சமண சமயம் அரசு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலமாகும். இவர் இளவயதிலேயே கல்வி வேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார். குடும்பத்தில் அடுத்தடுத்து ஏற்பட்ட உயிர் இழப்புக்களினால் உடல் முதலியவற்றினது நிலையாமையை அனுபவ பூர்வமாகவே நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அறங்கள் பல செய்தார். எனினும் அவர் மனம் அமைதி காணாததினால், தனது ஆன்மீக வாழ்வினுக்குக் குறுக்குவழி காணவேண்டுமென்ற அவாவினாலே சமண சமயத்தைச் சார்ந்தார். பாடலிபுரத்திலுள்ள சமணர் பள்ளியிற் சேர்ந்து, 'தர்மசேனர்' எனப் பெயரும் பெற்று, சமணசமயக் கொள்கைகளை மிக ஆர்வத்துடன் கற்றார். அஞ்சா நஞ்சத்துடன் அச்சமயத்தைப் பரப்பும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டு வந்தார்.

ஆனால், இவரது தமக்கையாரோ சிவபணியிற் தன் காலத்தைக் கழித்து வந்தார். தன் தம்பியை மீளவும் சைவ சமயத்திற்கு பெற்றுத்தருமாறு திருவதிகை வீரட்டானேஸ்வரிடம் விண்ணப்பஞ் செய்தும் தொழுதும் வந்தார். 'சூலை நோய் கொடுத்துத் தம்பியை ஆட்கொள்வோம்' என இறைவன் அருள்புரிந்தார். கொடுத்த வாக்கிற்கு இணங்க தருமசேனரை சூலை நோய் வருத்தத் தொடங்கியது. சமணர் அவருக்குச் செய்த வைத்தியம், மந்திரம், தந்திரம் எல்லாம் அவருடைய நோயை மேலும் அதிகரித்ததே தவிர குறையச் செய்யவில்லை. இரவோடிவரவாக தன் தமக்கையாரிடம் சரணு புகுந்தார் தருமசேனர். தமக்கை கொடுத்த விபூதியை உடல் முழுவதும் பூசிக்கொண்டார். காலையில் ஆலயத்திற்குச் சென்று வழிபட்டபோது திருவதிகைப் பெருமான் நோயை நீக்கி அருளியது மட்டுமன்றி பாடும் வல்லமையையும் அருளினார். இறைவன் புரிந்த மறக்கருணையை வியந்து, "கூற்றாயினவாறு....." எனத் தொடங்கும் திருப்பதிகத்தைப் பாடிப்பரவசமடைந்தார்.

சமணர் செய்த துன்பங்கள்:-

தம் மதத்திலிருந்து மீண்டும் சைவம் புகுந்த நாவரசர் சிவன் மீது பக்தி கொண்டு பாடுவதை அறிந்த சமணர் கொதித்தெழுந்தனர். தமது அரசனான பல்லவ மன்னனிடம் முறையிட்டனர். மன்னன் அழைப்பை ஏற்காது 'நாமார்க்குங் குடியல்லோம்' எனப்பாடினார். மீண்டும் அமைச்சர் இரந்து கேட்க அவருடன் பல்லவ மன்னரிடம் சென்றார். சமணர் பல்வேறு விதங்களில் நாவரசரைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கினர்.

1. நீற்றறையில் இட்டனர். அதன் வெப்பம் நாவரசருக்கும் பெய்யு கைபோலக் குளிர்ந்தது. அதனை "மாசில் வீணாயும்..." என

னும் பதிகம் மூலம் பாடிப் பரவசமடைந்தார்.

2. துன்பமுறாதிருந்த நாவரசரை, பாற்சோற்றில் நஞ்சு கலந்து கொடுத்துக் கொல்லப் பார்த்தார்கள். நஞ்சும் அமுதமாகும் நாதன் அடியவர்க்கு என எண்ணி, "துஞ்சிருள் காலை மாலை," என்று தொடங்கும் பதிகத்தைப் பாடி உயிரோடு இருந்தார்.
3. இவை இரண்டினாலும் எவ்வித துன்பமும் அடையாமல் இருந்த நாவரசரை சினம் கொண்ட யானை முன் விட்டுக் கொல்ல முயன்றார். மதயானை தம்மை நெருங்குவதைக் கண்ட நாயனார், "சுண்ணவெண் சந்தனச் சாந்தும்," என்னும் பதிகத்தைப் பாடினார். அந்த யானை அவரை வலம் வந்து வணங்கி ஏவிவிட முயன்றவரையே தாக்க முயன்றது.
4. எதற்கும் இறக்காத நாவரசரைக் கருங்கல்லுடன் கட்டி நடுக்கடலிலே இடுமாறு மன்னன் பணித்தான். அங்கும் அவர், "சொற்றுணை வேதியன்," என்னும் பதிகத்தைப் பாடி, கல்லே தெப்பமாகி துன்பம் எதுவுமின்றி திருப்பாதிரிப் புலியூரைச் சென்றடைந்தார். அங்கு நின்ற சிவனடியார்கள் அவரை வரவேற்றனர். நாவரசரும் அங்குள்ள கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனைப் பணிந்தார்.

நாவரசரது வேறு பெயர்கள்:-

மருணிக்கியார் - அவரது இயற்பெயர்

தருமசேனர் - சமணர்கள் இட்ட பெயர்

நாவுக்கரசு - நாவல்லவராகி பாடல் பாடியமை

சொற்கோ, வாக்கின் வேந்தர், வாக்கீசர், நாவின்மிசை அரசன் என்பவையும் நாவன்மையையே குறிக்கின்ற பெயர்களாம்.

ஆளுடைய அரசு - இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டமை.

உழவாரப்படையாளி - உழவாரப்படைகொண்டு கோவில்களைத் துப்புரவு செய்தமை.

தாண்டகவேந்தர் - தாண்டகம் என்னும் பாவினத்தில் திருமுறைகள் பாடியமை.

அப்பர் - ஞானசம்பந்தரால் அன்போடு அழைக்கப்பட்டமை.

நாவரசர் செய்த அற்புதங்கள்:-

சமணர்கள் இவருக்குச் செய்த இன்னல்களில் நான்கு அற்புதங்களைக் கண்டறிந்தீர்கள். இவை மட்டுமல்ல, மேலும் அற்புதங்கள் உள்ளன.

1. திங்களுர் என்ற இடத்தில் வாழ்ந்த அப்பூதியடிகளது மகனான மூத்த திருநாவுக்கரசு வாழைக்குருத்து அரியத் தோட்டத்திற்குச் சென்றபோது பாம்பு தீண்டி இறந்தான். தன் பொருட்டு இறந்தமையினால் மனம் வருந்தி திருப்பழனத்து இறைவன் முன், "ஒன்று கொலாமவர் சிந்தை..." எனும் பதிகம் பாடினார். இறந்தவனும் உயிர் பெற்று எழுந்தான்.
2. திருவீழிமிழலையில் படிக்காசு பெற்று சிவனடியவர்களுக்குத் திருவமுது ஊட்டுவித்தல்.
3. திருமறைக்காட்டில் வேதங்களாற் பூட்டப்பட்டிருந்த திருக்கதவைத் திறக்கும் பொருட்டு, "பண்ணினேர் மொழியாளுமை பங்கரோ..." எனப் பதிகம் பாடினார். கதவும் திறந்தது.
4. வடதளியிற் சிவலிங்கத்தைச் சமணர் மறைத்து வைத்திருந்தமையை இறைவன் மூலம் அரசனுக்கு உணர்த்தி வெளிப்படுத்தியமை.
5. கயிலை மலையைத் தரிசிக்கும் விருப்போடு புறப்பட்டுச் சென்று இறைவனால் தடுக்கப்பட்டு அங்குள்ள பொய்கையில் மூழ்குமாறு பணிக்கப்பட்டார். மூழ்கியதும் அவர் திருவையாற்றிலுள்ள பொய்கையில் வெளியேறி அங்கிருந்தே கயிலைக்காட்சிகையைக் கண்டு தரிசித்தார்.

நாவரசர் பெருமை:-

★ நாவரசர் தாசமார்க்கத்தில் நின்று இறை வணக்கம் புரிந்தவர் எனலாம். அவர் கையில் எப்பொழுதும் உழவாரம் இருக்கும். கோயிற் சுற்றுப்புறப் புல் பூண்டுகளைச் செதுக்கிச் சுத்தம் செய்வார். அவர் கையிலுள்ள உழவாரத்தை உயர்வுபடுத்தி 'உழவாரப்படை' என்றும், அவருடைய சிவதொண்டைச் சிறப்பித்து 'தொண்டுக்கு அப்பர்' 'உழவாரப் படையாளி' என்றும் பெருமையாகச் சுறப்படுவது வழக்கம். (6ஆம் பக்கம் பார்க்க)

தேவி பாகவதம் - மகிஷாசுர மர்த்தினி

திருமதி திலகா விவேகானந்தா

கரம்பனும், அரம்பனும் அசுரர்கள். அசுரர்களாயினும் இருவரும் பாசமிக்க சகோதரர்கள். அவர்களுக்கு ஓர் ஆசை. ஆசை யாரை விட்டது? ஆசையால் துன்பப்படாதவர் எவர்?

“யாதெனின் யாதெனின் நீங்குவார் - நோதல்

அதனின் அதனின் இல,”

என்று பொய்யாமொழிப் புலவர் சொன்னது பொய்யாசுமோ? எவன் எவன் எதன் எதனின்ற ஆசையை நீக்குவானோ அவன் அவன் அதனால் துன்பப்படுவ தில்லை.

ஆனால் இந்த இரு அரக்கருக்கும் இந்தத் தத்துவம் புரியாது. சொன்னாலும் புரியாது. ஆகவே அவர்களை அவர்கள் வழியில் போகவிடுவோம்.

ஆம், ஆசை ஒன்று அவர்களைப் பிடித்து உலுக்கிக் கொண்டே இருந்தது. கனவிலும் நினைவிலும் அந்த ஆசை அவர்களை வாட்டியது.

அதென்ன அப்படிப்பட்ட ஆசை என்று கேட்கத் தோன்றுகிறதா? மூவுலகையும் ஆளவேண்டும். இந்திரலோக சுகபோக வாழ்க்கையை தாமும் அடைய வேண்டும் என்பதே அவர்கள் நெடுநாளைய ஆசை. விபரீத ஆசை - இந்திரலோகத்தைக் கைப்பற்ற வேண்டும். இந்திரனையும் மற்றைய தேவரையும் விரட்டி அடிக்க வேண்டும். என்ன செய்யலாம்? கடும் தவம் செய்தலே வழி. அதன் பிரகாரம் கரம்பன் பஞ்ச நதிகளுள்ள தலத்தில் நீரில் மூழ்கி ஜலஸ்தம்பனம் செய்தான். அரம்பன் அதே நதிக்கரையில் நாற்புறமும் தீ மூட்டி தகிக்கும் நெருப்பில் பஞ்சாக்கினியில் தவமிருந்தான்.

இதை அறிந்த இந்திரன் நடுங்கினான். இவர்கள் தவத்தை எப்படிக்கலைக்கலாம் எனச் சிந்தித்தான். அக்கினியை அணுக அஞ்சினான். முதலையாக மாறினான். பஞ்ச நதியில் நீந்திச் சென்று கரம்பனை அழித்தான். தானாடா விட்டாலும் தன் சதை ஆடும் என்பதற்கேற்ப அரம்பன் தம்பியை நினைத்துப் புலம்பி அரற்றி தன் உயிரையும் மாய்த்துக் கொள்ள அக்கினியில் குதித்தான். அக்கினிதேவன் பிரசன்னமாகி அவனைக் தடுத்து - “ஆன்மஹத்தி பாவமன்றோ; நீ எது விரும்பினாலும் தருவேன்,” என முன்பின் யோசியாமல் வாக்குறுதி அளித்தான். விதி போற போக்கைப் பாருங்கள்!

தம்பிக்காகத் தன்னுயிரையே போக்க நினைத்தவன் தம்பியின் உயிரைக் கேட்கவில்லை - அதனிலும் முக்கியம் இந்திரனைப் பழி வாங்கலே என்று அந்தப் பெரிய இராட்சசனின் சிறிய மனம் விரும்பியது. இந்திரனையோ தேவரையோ கொல்லமுடியாது. அவர்கள் சாகா வரம் பெற்றவர்கள். அவர்களை இம்சித்து வெல்லலாம்.

“இந்திரனை வெல்லக்கூடிய ஒரு மகனைத் தா,” என்றான் கரம்பன். அக்னி தேவனுக்கு தன் சக தேவர்கள் எவ்வளவு கொடுமைக்காளாகப் போகிறார்கள், என்று யோசிக்க முடியவில்லை. சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற வேண்டுமே. அரம்பன் கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்தான். அரம்பனுக்கு அவசர புத்தி விரைவாகப் புத்திரச் செல்வத்தை பெற்று இந்திரன் படும் துன்பத்தில் இன்பங்காண வேண்டுமல்லவா? அங்குமிங்கும் பார்த்தான் - தென்பட்டது ஒரு பெண் எருமை. காலந்தாழ்த்த விரும்பாமல் ஆண் எருமையாக மாறி அதனுடன் புணர்ந்தான். ஆனால் வந்தது கெடுதி. மிருக வர்க்கத்திலும் போட்டி பொறாமை இல்லாமற் போகுமா? அப்பெண் எருதுடன் முன்னே சோடியாகத் திரிந்த காளைக்கு அரம்பன் பரம வைரியானான். கோபம், காமம், குரோதம் எல்லாம் ஆயுதமாக, அக்காளை அரம்பனைக் குத்திக் கொன்றது.

அரம்பன் சுயரூபத்தில் அதாவது மானிட ரூபத்தில் மாண்டான். மானிடருக்குச் செய்ய வேண்டிய கருமங்கள் எல்லாம் நடைபெற்றுப் பின் தகனஞ் செய்யப்பட்டது அவன் உடல். அந்தப் பெண் எருதோ மானிடர், தேவரினும் இழிவான பிறப்பு. ஆனால் இப்படிப்பட்ட பிறப்புகளுக்கு உத்தமப் பண்பு உண்டு, என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. தன் கணவன் சிதையை நோக்கியது; மனம் துடித்தது. பின் உடன்கட்டை ஏறியது அட்டா! அக்னி தேவனின் வாக்குக்கு என்னாயிற்று என்று மூக்கில் விரலை வைப்பது தெரிகிறது. அப்பெண் எருமை - மூட விலங்கு - முற்றிய பாசத்தால் நெருப்பில் பாய்வதற்கு முன் அதன் கருப்பையில் இருந்து கருப்பிண்டம் விழுந்தது. இது கருக்கட்டிய முட்டை கேட்பானேன் - அக்னி தேவனுக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது போல சுவாலையால் இரு உடல்களையும் மூடி ஒருமித்து சாம்பலாக்கினான். நிற்க, கருப்பையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட கரு எவ்வாறு விருத்தியடையும் என்று விஞ்ஞான விளக்கம் கேட்பது காதில் ஒலிக்கிறது. பரிசோதனைக் குழாயில் கருக்கட்டிய முட்டையை விருத்தியடையச் செய்கிறார்கள், விஞ்ஞான உலகில். மெய்ஞான உலகமான புராண காலத்திலும் இப்படி ஒரு கருக்கட்டிய முட்டை கருப்பிண்டம் மகிஷாசுரனாக விருத்தியடைந்தது.

அவன் வளர்ந்து தன் பரிவாரங்களோடு பெரும் அட்டகாசம் புரிந்தான். அவனும் விளையாடுகிறான். விதியும் விளையாடுகிறது.

தேவருடன் போர் தொடுக்கிறான் மகிஷன். சம பலமுள்ள இரு படைகளுக்கிடையில் வெற்றி தோல்வி இல்லை. இந்திரனை வெல்ல தவம் இயற்ற வேண்டும். படைப்புக் கதிபதியாகிய பிரம்மனையே நோக்கித் தவம் செய்கிறான். எங்கு? மேருமலையிலே தான்; பிரம்மதேவர் காட்சி தருகிறார். ‘அமரத்துவம் தவிர்த்து எதையும் தருவோம்,’ என்கிறார் பிரம்ம தேவர். அவரும் அக்னிதேவனைப்போல் முன்பின் யோசியாமற் கூறிவிட்டார்.

விதி விளையாட அவர் திருநா தான் அகப்பட்டதா! நல்லன நலிந்தாலும் நாசமடையா. தீயன தழைத்தாலும் இறுதியில் அவை தேய்ந்தழிய வேண்டும், என்பது அன்னை பராசக்தியின் ஆட்சிமொழி.

மகிஷனுக்கு மரணபயம் வந்து விட்டது. சா நிச்சயம். ‘சரி ஆண்கள் தானே என்னோடு போரிடலாம்.’ பளிச்சென்று அவன் சிறிய மூளை பிரகாசித்தது. விதியை வெல்லலாம் என்று நினைத்தான் அம்மூடன். நிபந்தனை விதித்தான். ‘பெண் ஒருத்தியைத் தவிர வேறு எவராலும் எதனாலும் எனக்கு மரணம் நேரக்கூடாது,’ என்று கேட்டான். பிரம்ம தேவர் ஆளை விட்டாற் போதும் என்று வரத்தை அளித்தார். யாராலும் விதியை வெல்ல முடியுமா! மகிஷன் வள்ளுவர் சொல்லை அறியவில்லை.

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள் - மற்றொன்று

சூழினும் தான் முந்துறும்,”

அல்லவோ! எறும்பும் தன் வாயால் கெட்டதல்லவோ. மகிஷன் தேவரை இம்சித்தான்! மனிதரைக் கொடுமைப் படுத்தினான் - இந்திரன் முதலான தேவர்களை அடித்து விரட்டி தேவ லோகத்தைக் கைப்பற்றினான். தேவர்கள் ஓடோடிச் சென்று இமயமலைக் குகைகளில் ஒளித்து மறைந்து வாழ்ந்தார்கள். தேவர்கள் இவ்வாறு துன்பமடையச் செய்தது யாதோ என்று சிந்திக்கத் தோன்றுகின்றதோ? நாம் செய்யாத ஏதும் நமக்கு வருமா? தேவர்கள் அமுதைப் பருகி இன்பத்தில் திளைத்தார்கள். தமக்கு அமுதையும் இகபர சுபத்தையும் கொடுத்த முக்கண்ணையும் அன்னையையும் மறந்தார்கள். குகைவாசம் அவர்களை விழிப்படையச் செய்தது. சதுர்முகனை உதவ வேண்டி நின்றார்கள். பிரம்மதேவர் அவர்களை கையங்கிடுக்கு அழைத்துச் சென்றார். சிவனாரோ சிவனே என்றிருந்தார். பிரம்மன் கொடுத்த வரம் பற்றி அறிந்தவரன்றோ? “உன் தந்தையாயின் பெண்ணை ஆயத்தப்படுத்தி விட்டே வரத்தைக் கொடுப்பார். நீயோ வரத்தைக் கொடுத்து விட்டு பெண்ணை தேடுகிறாய். என்னே மதியீனம். போய் உன் தந்தையிடம் உதவி கேள்,” என்று சொன்னார் சிவபிரான்.

பிரம்மனும் தேவரும் விஷ்ணுவிடம் சென்றார்கள். விஷ்ணு யாவற்றையும் கேட்டார். பின் சிவனை நினைத்தார். நினைத்தது தான் தாமதம். முக்கண்ணன் அவர்கள் முன் காட்சி தந்தார். மூவரும் மனம் ஒருமித்து தம் மூவரின் சக்திகளையும் ஒருங்கிணைத்து மகாலக்ஷ்மியாக தோற்றுவித்தனர்.

சூரிய சந்திரரோ, வானில் மின்னும் நட்சத்திர கூட்டங்களோ அன்றி எல்லாம் சேர்ந்து செழித்த பிரகாசமோ, என்று மண்ணோரும் விண்ணோரும் வியக்க வந்த மகாலக்ஷ்மியை மானிடரும் தேவரும் வணங்கினர்.

புறப்பட்டாள் தேவி மகிஷனை மடக்க. மமதை என்ற சேற்றில் உருண்ட எருமை போன்ற மகிஷன் அவளை மதித்திலன். தான் கேட்ட வரத்தையும் மறந்தான். விதி இங்கு அவன் ஞாபகசக்தியோடு விளையாடுகிறது பாருங்கள், விதி செய்த சதியை.

“யாரிந்தப் பெண் என்னோடு போரிட வந்திருக்கிறாள்,” என்று ஏளனத் தோடு சிரிக்கிறான் அரம்பன். தேவியோ, “துட்டனாய் இருந்தாலும் இவனும் என் மக்களில் ஒருவனல்லவோ?” என்று நினைக்கிறாள். ஜெகன் மாதாவின் தாய் உள்ளம் உருகிறது. கழுதைக்கு கற்பூர வாசனை தெரியுமா? எருமைக்கு அன்னை யின் அருள் என்னவென்று தெரியுமா? அவன் தன் எருமைக் குணத்தை காட்டினான். வீரமுழக்கம் செய்தான். தேவி சிரித்தாள். அவள் சிரிப்பாலேயே அழித்தாள் அரக்கர் கூட்டத்தை.

மகிஷன் பார்த்தான். வெகுண்டான். தேவியின் கண்களில் கருணையை கண்டி வன். கருணையென்றால் என்னென்று தெரியாத எருமை. அதை எப்படி இவ் வகாண முடியும்? - போருக்கு ஆயத்தமானான். இவனை அன்பாலும் கருணையாலும் திருத்த முடியாது என்று உணர்ந்த அன்னை ஆரவாரித்தாள். உக்கிர நடனம் ஆடினாள். திரிசூலத்தை ஒங்கினாள். மகிஷாசுரனை வீழ்த்தினாள். தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். மகிஷாசுரமர்த்தினி என்று ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

இவ்வாறு மஹாலக்ஷ்மி மகிஷனை அழித்த தொழிலைச் செய்தபடியால் மகிஷாசுரமர்த்தினி என்று பெயர் பெற்று நவராத்திரி நாயகிகளின் ஒருவளானாள். இச்சமர் நவராத்திரியில் நடுமூன்று நாட்களும் நடைபெற்றன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

வினை தீர்க்கும் விநாயகன்

“பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஐங்கரன்
சரண அற்புதமலர் தலைக்கணியோமே.”

பிரணவமே தானாகவும் பிரணவத்தின் பொருளாகவும் விளங்குகின்ற பரம்பொருளாம் சிவபிரான், ஆதியும் அந்தமும் அற்றவனானவனும், ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு தோற்றம், நிலைபெறுதல், அழிதல் ஆகிய மூன்று கரணங்களையும் செய்யும் கர்த்தாவாகவும் முதலும், இடையும் கடையும் தானேயாகவுமுள்ளான். சிவம், சக்தி இரண்டினதும் வேறாகாத இரண்டும் தானேயான விநாயகப் பெருமான், தோற்றத்தின் முதலாம் “ஓம்” எனும் பிரணவசொருபியாக விளங்குகின்றார். ஒற்றை மருப்பும் துதிக்கையுமமைந்த “கைவேழமுகம்” அவரது பிரணவ சொரூபத்தை நன்கு விளக்கும். இதுபற்றியே விநாயகரை முதலில் வணங்கும் மரபும் கைக்கொள்ளப்படுகிறது.

கயமுகாசரனின் கொடுமையினின்றும் தேவர்களை விடுவிக்கத் தோன்றிய விநாயகமூர்த்தி எல்லாவற்றிற்கும் மேலான ஒரு பரம்பொருள் உண்டென்பதை உலகிற்கு விளக்கி, உலகோரின் ஆணவத்தை அடக்கி அகந்தையை ஒழித்து அருள் செய்யும் பொருட்டே தம்மை முதலில் வழிபாடு செய்யாதவருக்கு இடரை உண்டுபண்ணியும், தம்மை மூலப் பொருளாக வழிபடுவோருக்கு இடரை நீக்கியும் இறுதியில் இருபாலாருக்கும் அருள் பாலிக்கின்றார்.

தவவலிமையினால் சிவபிரானிடம் பெற்ற வரத்தின் பயனாக இறவாத தன்மையுடைய கயமுகன் பெருச்சாளி வடிவுகொண்டு விநாயகப் பெருமான் திருமுன்பு உற்றபோது, தீமையகற்றி நலம் தரும் விக்னேஸ்வரர் அப்பெருச்சாளிக்குத் தம்மைச் சுமக்கும் பேற்றைக் கொடுத்துத் தமது வாகனமாக்கிக் கொண்டார்.

இடர் நீங்கப்பெற்ற தேவர்களும்

“உன்னடைப் பிறந்த வேத
முன்பெறா நிலைமை தன்னை
இன்னதென்றுணர்ந்த தில்லை
யாமுனை யறிவ தெங்ஙன்
அன்னையும் பயன்றோன் றானு
மாயினை யதனான் மைந்தர்
பன்னிய புகழ்ச்சி யாவும்
பரிவுடன் கேட்டி போலாம்”

என வணங்கித் துதித்தனர்.

வருவினை நீக்கித் திருவினை கூட்டுவதற்கென்றே எடுத்த அருளுருவாம் விநாயகரை வழிபட்டால் உய்யாதார் யாருமில்லை. சைவம் தழைத்தோங்க நால்வர் அருளிய தேவாரத்திருமுறைகளை உலகில் நிலைபெறச் செய்யும்பொருட்டுத் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார்நம்பிக்குக் குருவாக வந்து வேதம் சொல்லித்தந்த பொல்லாப்பிள்ளையார் அவரது வேண்டுகோளுக்குச் செவிமடுத்து அவர் நைவேதித்த பொருள்களைத் தமது துதிகையா லெடுத்துத் திருவமுது செய்து, சிதம்பரத்திலே திருமுறைகள் உள்ளன வென்பதையும், திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இதனால் “திருமுறை கண்ட பிள்ளையார்,” என்னும் திருநாமமும் அவருக்கு வழங்கலாயிற்று.

இராவணனது கர்வத்தை யடக்கித் தேவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு விக்னேஸ்வரப் பெருமான் இராவணனுக்குச் சிவபிரானளித்த சிவலிங்கத்தை அவனிடமிருந்து பிரிக்க முற்பட்டனர். எம்பெருமான் அவனுக்கு சல உபாதையுண்டுபண்ணி அவுனிடமிருந்து சிவலிங்கத்தைத் தாமே பெற்றுப் பூமியில் ஸ்தாபித்தனர். அந்தண்சிறுவனாக வந்த விநாயகரை அறியாத இராவணன் சினம் கொண்டு ஸ்வாமியின் தலையில் குட்டினான். ஸ்வாமி அவனைத் தூக்கிப் பந்தாடித் தனது நிஜரூபத்தை அவனுக்கு விளக்கினார். உண்மையை யுணர்ந்த இராவணன் கர்வமடங்கி விநாயகர் ஆஞ்சைப்படி தனது பத்துத் தலைகளிலும் கைகளால் குட்டி வணங்கினான். இது புராண வரலாறாயினும் அவ்வண்ணமே விநாயகரை வழிபடுவோர் அனைவரும் முட்டியாகப் பிடித்த கைகளினால் மும்மலங்களும் நீங்கும் பொருட்டுத் தலையில் மும்முறை குட்டி வழிபடுவது இன்றும் என்றும் வழங்குகிறது.

வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈவதற்கென்றே வேழமுகம் கொண்ட விநாயகர், தம்மை வழிபடுவோர் வாக்கிலும் மனசிலுமிருந்து அருள் செய்கின்றார். இதனாலன்றோ விநாயகரை வழிபட்டுச் சரஸ்வதி கடைசம் பெற்ற ஓளவைப் பிராட்டியும்,

“வாக்குண்டாம் நல்ல மனமுண்டாம் மாமலராள்
நோக்குண்டாம் மேனிநுடங்காது - பூக்கொண்டு
துப்பார் திருமேனி தும்பிக்கையான் பாதம்
தப்பாமற் சார்வார் தமக்கு,”

என்றும் பாடினார்.

விநாயக வழிபாட்டிற்கு சதுர்த்தசித் தினம் மிகவும் விசேஷமாகக் கருதப்படுகின்றது. அதிலும் ஆவணி மாசத்து சதுர்த்தசி அதிவிசேஷமாக வுள்ளது. இதைவிட மார்ச்சு மாசத்துப் பூர்வபக்க சஷ்டி விக்னேஸ்வரருக்கு உகந்த தினமாக வழிபாடு செய்யப்படுகின்றது.

உமாதேவியின் சாபத்தினால் பாம்புருக்கொண்டு சாப விமோசனம் வேண்டித் தவம்செய்த மகாவிஷ்ணு, மார்ச்சு மாசத்து பூர்வபக்க சஷ்டி தினத்தன்று விநாயகரைத் தரிசிக்கப்பெற்று விமோசனமடைந்து தமது சுயரூபத்தை யடைந்தனர். இந்த அரியதினத்தில் முறைப்படி விக்னேஸ்வரரைப் பூஜித்து வழிபடுவோர் சகல நன்மைகளையும் அடையவேண்டுமென மகாவிஷ்ணு விக்னேஸ்வரப் பெருமானை வேண்டிக்கொண்டார்.

ஆசார அனுட்டானங்களுடன் இருபத்தொரு நாள் விரதமிருந்து பிள்ளையார் சரிதையைப் படித்தும், கேட்டும் இருபத்தொராம் நாளாகிய மார்ச்சு பூர்வபக்க சஷ்டியில் உபவாசமிருந்து விநாயகரைப் பூஜித்து வழிபடுவோர் தெய்வானுக்கிரகம் பெறுவர் என்பது புராண வரலாறு மட்டுமல்ல இன்றும் வழங்கிவரும் உலக வழக்கும் கூட.

இறைவனே எங்கும் வியாபித்திருப்பவன். இறைவழிபாட்டால் கிட்டாத தொன்றில்லை யென்பது விநாயகர் திருவிளையாடலால் நன்கு புலப்படுகிறது. சிவபிரான் சக்தியோடும் வீற்றிருந்து தமது திருக்கரத்தில் ஓர் மாங்கனியை ஏந்தி, தம் இரு புதல்வர்களாகிய விநாயகரையும் சுப்பிரமணியரையும் நோக்கி முதலில் உலகை வலம் வருபவருக்கே அக்கனி தரப்படும் எனக் கூறியபோது, மயில் வாகனன் மயில்மீது பறந்து உலகை வலம்வரப் புறப்பட்டார். விக்னேஸ்வரரோ தந்தையாகிய சிவத்தை யும் சக்தியையும் ஒருங்கே வலம் வந்து கனியைப் பெற்றுக்கொண்டனர். சக்தியின் வேறாகாத சிவமே அனைத்துலகும் என்பதை எளிதில் விளக்கிக் காட்டினார். அந்தச் சிவசக்தியின் வேறாகாத விநாயகரை வழிபட்டு வினை தீர்ந்த பெருவாழ்வு வாழ்வோமாக.

“விநாயகனே வெவ்வினையை வேரறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் - விநாயகனே
விண்ணிற்கு மண்ணிற்கு நாதனுமாந் தன்மையினாற்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.”

நன்றி - சிவதொண்டன் 1971

(முன் பக்கத்தொடர்ச்சி)

மார்ச்சு மகத்துவம்....

மாதம் மனம் நிறைந்த மாதமாக மகத்துவம்மிக்க மாதமாக விளங்குகிறது. இனி திருவெம்பாவையில் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பேரொளியாகிய சிவனை நாம் பாடுகின்றோம். அப்பாடலை நோக்குவோம். வெளிப்படையில் பெண் ஒருத்தி துயில் எழுப்புவதாக அமைந்த அப்பாடலில் நிறைந்த தத்துவக்கருத்து அடங்கியிருக்கிறது. அது ஆன்மாவைப் பற்றியது. கேவலநிலையில் ஆன்மா, ஆணவத்துடன் நிற்கும் ஆணவத்தினால் பீடிக்கப்பட்ட ஆன்மா பாடக் கேட்டும், துயில் விட்டு எழும்பாது. அது இறைவனை நினையாது சும்மாகிடக்கும். ஆணவம் நீங்கிய சத்தநிலையில் ஆன்மா இறையருட்பாடலைக் கேட்கும். அன்பின் பெருக்கினால் தன்னுடலையும் மறக்கும். உலகநெறியைக் கைவிடும். சிவநெறியிற் புகுந்து சிவானந்தத்தில் மூழ்கும். பரமானந்தம் அடையும். இனி இடைப்பட்ட நிலைதான் சகலநிலை. இந்நிலையில் ஆன்மா விரதம் காக்கும். ஆண்டவனை அருட்பாடல்களால் துதித்து வழிபாடு செய்யும். புண்ணியத்தைப் பெற முயலும். இதுதான் இத்திருவெம்பாவைப் பாடலின் தத்துவக்கருத்தாகும். மார்ச்சுத் திங்கள் மதிநிறைந்த நன்னாளில் திருவெம்பாவைப் பாடல்களை பொருளுணர்ந்து பாடி உய்திபெறுவோமாக.

“ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்
சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும் வாஸ்தவங்கண்
மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்
மாதேவன் வாரகமல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த் தொலிபோய்
வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து
போதார் அமளியின்மேல் நின்றுப் புரண்டு இங்ஙன்
ஏதேனும் ஆகாக் கிடந்தாள் என்னேஎன்னே!
இதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.”

இந்துக் குரல் HINDU VOICE

கார்த்திகை - மார்ச்சு 1994

“உலகம் ஒரு யுத்தகளரி,” என்று எமது குருநாதர் யோகர் சுவாமிகள் எடுத்து விளக்குவார். உலகம் ஒரு போர்க்களம்; போர்மயமாகவே காணப்படுகிறது. எங்கு பார்த்தாலும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் நிலத்திலே, நீரிலே, விசம்பிலே, போர் நடந்து வருவதைக் காணலாம். ‘போரில் வென்றவன் வீரன்’ என எமது இலக்கியங்களும் போற்றுகின்றன. வாழ்க்கையிலே எமது உள்ளத்திலே என்றும் பெரும்போர் நிகழ்ந்து வருகிறது. ஆனால் நாம் இதனை உணர்கின்றோமா? இல்லை.

மாவலிச் சக்கரவர்த்தி உலகங்களை எல்லாம் வெற்றிக்கொண்டு தான் இனிஎன்ன செய்யலாம் என்று சிந்திக்க, அவர் அமைச்சர் அவரை நோக்கி, “மன்னா, தாங்கள் வல்லரசுகள் அனைத்தையும் அடக்கிக் கொண்டது உண்மையே. ஆனால் அவ்வரசுகளினும் பார்க்க, மிகப் பெரிதும், பெருஞ் செல்வம் படைத்ததுமான ஒரு அரசு உள்ளது. அதனைத்தான் வெற்றிகொள்வது முக்கியம்,” என்று கூற அரசன் அதிசய முற்று “இவ்வரசு எங்கே உள்ளது; அதனை ஆளுபவன் யார்? இதோ புறப்பட்டு வெற்றி கொள்கின்றேன்,” என்று வீரமுரசு கொட்டினார். அமைச்சரோ மிகப்பணிவுடன் கூறியதாவது, “மன்னா இந்த அரசினை பரிப்பாலிப்பவன் மென்மையானவன்; மற்றோர்க்கு இடையூறுவிளைவிக்காதவன். ஆனால் அவனது அமைச்சரோ மாபெருந் தந்திரசாலி, சமர்த்தன். அவனைக் கொல்லமுடியாது. அவனை அடக்கலாம்; அடக்கினால் தான் அந்த அரசினுள்ளே நுழைய முடியும்; அல்லது நுழைய முடியாது,” என்று கூற, தான் அந்த அரசை கைப்பற்றுவது அவசியம் என்று கருதி, விளக்கமில்லாமல் போருக்கு ஆயத்தமானார். “அரசே பொறுத்திருங்கள், அந்த வல்லரசு உம்முள்ளே இருக்கின்றது,” என்று கூற மன்னன் திகைத்தான்!!

ஆம், எம் அகத்தே அரசுபுரியும் ஆன்மாவாகிய இறைவனை அணுக, மனம் எனும் அமைச்சனை அடக்கினால்தான் முடியும். அப்பர் அடிகள் இதனை நன்கு அறிந்து,

“மனமெனுந் தோணிபற்றி மதியெனுங் கோலையூன்றிச்
சினமெனுஞ் சரக்கையேற்றிச் செறிகட லோடும் போது
மதனெனும் பாறைதாக்கி மறியும் போதறிய வொண்ணாது
உனையுனும் உணர்வைநல்கா யொற்றியூருடைய கோவே,”

‘ஒற்றியூருடைய கோவே உன்னை அறியாது வருந்தி எனது மனத் தோணிபற்றி, மதிக்கோலை ஊன்றி, சினச் சரக்கை ஏற்றி வாழ்வாகிய கடலில் மிதந்து வர காமப் பாறையினால் தாக்கப்பட, எனக்கு உணர்வை நல்குவாயாக,’ என்று கேட்கின்றார்.

மனிதனுக்கு இந்த உணர்விருந்தால் அவன் தனது வேட்கையை அடக்கிக்கொள்வான். அவ்வாறு செய்யாவிட்டால் இன்பத்தை நாடி அலைவான். இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையினால் தான், வாழ்க்கையில் வேட்கை அதிகரிக்கின்றது. பகைமையும் உண்டாகின்றது. ஓர் உண்மையை மறந்தவனாகின்றான். ஆன்மாவின் சுய ரூபம் ஆனந்தமும் இன்பமும். இவையாட்டும் எம்முள்ளிருந்தே ஊற்றெடுக்கின்றன, என்பதனை அறியாது தேடி அல்லல்படுகின்றான். ஆயினும் ஒன்று நிச்சயம். என்றோ ஒருநாள் இந்த உண்மையை அறிந்து இறவாத இன்பத்தைப் பெற விரும்பி வேட்கையை கட்டுப்படுத்த முயற்சிப்பான்.

கீதையில் அர்ச்சுனனாகிய ஜீவாத்மாதர் மத்தை நிலைநாட்ட அதர் மாவின் உருவாகிய கௌரவரோடு போராடுமாறு பரமாத்வாகிய கிருஷ்ண பகவானால் தூண்டப்படுகின்றான். “எழுந்திரு! பகைவரை வெற்றிகண்டபின் ஒப்பற்ற சுயராச்சியத்தை அநுபவி,” என்று கூறி எமக்கு இந்த சுயராச்சியத்தை விளக்குகின்றார். மனத்தை அடக்கும் போர் எத்துணை பெரும்போர். அள்வில்லாத பேரானந்தத்தையும் இன்பத்தையும் இப்போர் தரும் என்பதனை விளங்கிக்கொண்டு எமது வாழ்க்கைப் போரில் இறங்க முயற்சி செய்வோமாக!

நற்சிந்தனை

உனைப்போலே உத்தமர்கள்
உலகத்தினி லில்லையடா

அனைத்துயிரும் நீயேதம்பி
அதையறிந்து வாழ்ந்திடடா
தினைத்துணையும் மறந்திடாமல்
திருநாமத்தைச் செபித்திடடா.

வினைப்பகையை வென்றிடுவாய்.
வேறுபொரு ளில்லையடா
முனைத்துவரும்
சினத்தைவென்றால்
மூவர்களும் ஏவல்செய்வார்.

உனைப்போலே உத்தமர்கள்
உலகத்தினி லில்லையடா
நினைத்தபடி நடந்திடடா
நிட்டையிலே பொருந்திடடா.

ஆவதில்லா அழிவதில்லா
ஆன்மாவை அறிந்திடடா
தேவர்களும் முனிவர்களும்
சித்தத்திலே திகழுகின்றார்

ஒருபொல்லாப்பு மில்லைத்தம்பி
உண்மையே முழுதுமடா
குருநாதன் கூற்றிதடா
கும்பிட்டுக்கொண் டாடிடடா.

15-3-1951.

(3ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

திருநாவுக்கரசர்....

- ★ சைவசமயப் பெரியார்களுள் முதன் முதலாகச் சமயப் பிரசாரம் செய்வதற்கு ஊர்கள் தோறும் கால்நடையாகத்தலயாத்திரை செய்தவர் இவர். ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் பிரசாரஞ் செய்தவர் என நம்பப்படுகிறது.
- ★ ‘இணைகொள் ஏழெழு நூற்றிம்பனுவல் ஈன்றவன் நாவினுக்கர யன்,’ என்கிறார் சுந்தரர். ஆனாலும் இன்று எமக்குக் கிடைத்தவை 312 பதிகங்களே. அதாவது 3066 பாடல்கள் எனலாம். இவை நான்கு, ஐந்து, ஆறு என்னும் வரிசைக்கிரமத்தில் திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.
- ★ அப்பர் அடிகளது பக்தியை உலகினருக்குக் காட்டக்கருதிய இறைவன், இவரைத் திருவாமூருக்கு வா என அழைத்து அங்கே காட்சி கொடுத்தருளினார். அதனை, “பாட அடியார் பரவக் கண்டேன்” எனும் பதிகத்தில் நன்கு விளக்குகின்றார். நாயனார் தல யாத்திரை செய்த வழியில் இறைவன் பொதிசோறு கொடுத்தருளியதும், திருவையாற்றில் இவருக்குத் திருக்கயிலாயக் காட்சியளித்தருளியதும் இவர் பெற்ற பெரும்பேறுகளாக மதிப்பிடப்படுகின்றன.

நாவரசர் பாடற்சிறப்பு:-

இவரது நான்காந் திருமுறை ‘கவிச்சுவை’ மிக்கது; ஐந்தாந் திருமுறை ‘அறவுரை’ பல பெற்றது; ஆறாந்திருமுறை ‘இறைவன் கருணையையும் அவர் ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருள் பாலிக்கும் பான்மையையும் விளக்குவன எனலாம். இவரது கனிந்த உள்ளத்திலிருந்தும், முதிர்ந்த அனுபவத்திலிருந்தும் வந்த பாடல்கள் கன்மனத்தினையும் கனிந்துருகச் செய்பவை. உறுதியான சொற்சிறப்பும் பொருட் சிறப்பும் பொருந்தியவை. தாண்டகப் பாவினத்தை அருமையாகக் கையாண்டவர்.

இறைவனை உயிர்க்குயிராய ஆன்ம நாயகனாகவும் ஆன்மாவை நாயகியாகவும் கொண்டு வழிபடும் பாவனையில் நாவரசரும், தலைவனாகிய இறைவனிடம் இன்பம் துய்க்கும் பாடல்கள் எம்மையும் பரவசப்படுத்துபவை. “முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்...” என்று தொடங்கி, “தன்னை மறந்தாள் தன்நாமம் கெட்டாள் தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே,” என முடிவுறும் பாடல் இப்பாவனைக்குச் சிறந்தவொரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

எண்பத்தொரு வயது வரை இறைபணி புரிந்த இவர் ‘சித்திரைச் சதையம்’ நாளில் இறையடி எய்தினார்.

“ஆழிமிசை கன்மிதப்பில் அணைந்தபிரான் அடிபோற்றி”

20.11.1994 நடைப் பெற்ற இலங்கை இந்துப் பேரவையின்

ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட 1993-94 ஆண்டறிக்கை.

இறைவன் திருவருளால் இம்மன்றம் மேலும் ஓராண்டு காலம் இந் நாட்டிலுள்ள இந்து மக்களுக்கும் இந்து மதத்திற்கும் இந்து கலாச்சாரத்திற்கும் நற்பணியாற்றி இவ்வறிக்கையைச் சமர்ப்பிப்பதில் மகிழ்ச்சி. எங்கள் குதிகார சபையின் நெருங்கிய ஒத்துழைப்பினாலும், பொது மக்களின் ஊக்கம் மிகுந்த உதவிகளினாலும் எமது பணிகளைத் திறம்படச் செய்கூடியதாயிருந்தது. இதில் சம்பந்தப்பட்டவர் அனைவருக்கும் பேரவை நன்றியைத் தெரிவிக்கிறது. தமிழ் மக்கள் எதிர்நோக்கும் பல இன்னல்களின் மத்தியில், பரம் பொருளின் கிருபையோடு பல நற்பணிகளை ஆற்றினோம்.

நாட்டின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் நடைபெற்ற குண்டு வீச்சுக்கள் முதலிய அனர்த்தங்கள் பற்றி அவ்வப்போது அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்து இவற்றை இயன்றளவு தடுத்து நிறுத்தவும், வழிபாட்டுத் தலங்கள் அழிக்கப்பட்டால் நஷ்ட ஈடு பெற்றுத் தரவும், வேறு வழிகளில் உதவி செய்யவும் நடவடிக்கை எடுத்தோம். இந்துக்களின் அவலநிலையையும் அவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, மக்களுக்கு நிவாரணமளிக்க அரசாங்கம் எடுக்கவேண்டிய முயற்சிகளையும் பகிரங்கமாகப் பத்திரிகை அறிக்கைகள் மூலம் காலத்துக்குக் காலம் வெளியிட்டோம். அவசியம் தோன்றும் போதெல்லாம் அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளை நேற்றி கண்டும், அவர்களால் நியமிக்கப்பெற்ற குழுக்களின் முன் தோன்றியும் எங்கள் நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தினோம். இவற்றின் பலனாக சில நன்மைகள் பிறந்தன.

ஆசியப் பிராந்திய உலக சமய சமாதான மகாநாடு (World Conference on Religion and Peace) மனிலா, பிலிப்பீன்ஸில் சென்ற ஆண்டு நடுப்பகுதியில் நடைபெற்றது. இம்மகாநாட்டில் தலைவர் திரு யோகேந்திரா துரைசுவாமி அவர்கள் பங்குபற்றி, எமது தேசிய இனப்பிரச்சனையை தீர்க்க முகமாக இப்பிராந்திய நாடுகளிலிருந்து ஒரு நல்லெண்ணக்குழு இலங்கைக்கு அனுப்பிவைக்குமாறு கேட்ட பிரேரணை ஆமோதிக்கப்பட்டு, ஜப்பான், நேபாலம், தைலாந்து ஆகிய நாடுகளிலிருந்து மூன்று அங்கத்துவ குழுவும் நியமிக்கப்பட்டது.

இலங்கை இந்துப் பேரவை ஆற்றிவரும் மிகச் சிறந்த பணி, 'இந்துக்குரல்' என்னும் இரு மொழிச் சஞ்சிகையை வெளியிடுவதே. இந்து மதத்தின் பெருமை, இந்து மதமும் இந்து மக்களும் இன்றைய காலகட்டத்தில் எதிர்நோக்கும் இன்னல்கள், இவற்றின் விமோசனத்திற்கு மக்களின் ஆலோசனைகள் என்பன போன்றவற்றை உள்ளடக்கிய இதழே இந்துக்குரல். முதல் இதனை ஓர் மாத சஞ்சிகையாகவே தொடங்கினோம். தொடங்கும் பொழுது பல இந்துத் தமிழன்பர்கள் இதன் பொருட்டு ஏராளமான நன்கொடைகள் தந்து உதவினர். ஆனால் நாங்கள் எதிர்பார்த்தளவு வரவேற்பு இருக்கவில்லை. அதனால் ஓராண்டின் பின்னர் இரு திங்கள் ஓரிதழாக வெளியிட முடிவு செய்தோம். இப்பொழுது விற்பனைகள் உயர்ந்து வருகிறதெனினும் எமது இலக்கு மாதமொரு இதழ் என்பதே. இதனை 1995ம் ஆண்டில் எய்தலாமென நம்புகிறோம். இதன்பொருட்டு எங்கள் தமிழ் இந்துக்களாயுள்ள அனைவரும் தாராள சிந்தைகொண்டு முடியுமானவரை எமக்கு ஊக்கமும் உதவியும் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கின்றோம். இந்துக்களைப் பாதிக்கும் நானாவித விஷயங்களிலும் உங்கள் கருத்துக்களை எமக்கு தெரிவிக்கலாம். இந்துமத, இந்து கலாச்சார வளர்சிக்கு நாம் யாது செய்தல் வேண்டும் என்பவற்றை விளக்கிக் கட்டுரை எழுதலாம். உங்களுங்கள் பகுதிகளில் இச்சஞ்சிகைக்கு சந்தாகாரர் பெற்றுத்தரலாம். இப்படி பல வழிகளில் இந்துக்குரல் வளர்க்கலாம்.

சிக்காகோ சர்வமத மகாநாட்டில் சுவாமி விவேகானந்தர் பங்குபற்றி அவர் நிகழ்த்திய பேருரையின் நூற்றாண்டு வைபவத்தை ஒட்டி, இராமகிருஷ்ண மிஷன் கலாச்சார நிலையம், கல்கத்தாவில் நடத்திய சர்வமத மகாநாட்டில், எமது பேரவையும் பங்குபற்றியது. தலைவர் அவர்களும், அதிகார சபை உறுப்பினர் சிவானந்தினி துரைசுவாமி அவர்களும் அம்மகாநாட்டில் உரைகள் நிகழ்த்தினர்.

சென்ற ஆண்டில் எங்கள் இந்துப் பேரவை விசேடமாக நடாத்தி வெற்றியீட்டிய விழா சுவாமி விவேகானந்தரின் சிக்காகோ பேருரையின் நூற்றாண்டு வைபவமாகும். 30.10.93 தினத்தன்று, வெள்ளவத்தை சைவ மங்கையர் கழக மண்டபத்தில் பெருந்திரளான அன்பர்கள் முன்னிலையில் இவ்விழா நடைபெற்றது. மேன்மை தங்கிய உயர்ஸ்தானிகர், ஸ்ரீ நரேஷ்வர் தயாள் அவர்கள் விழாவிற் குத் தலைமை வகித்தார்கள். பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளோடு, இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரி மாணவிகள் அன்புடன் உவந்தளித்த இன்னிசைக்கச்சேரியும், சைவ மங்கையர் கழக மாணவிகள் அளித்த நாட்டிய நாடகமும் இடம் பெற்றன. நரேந்திரன் என்னும் சென். தொமஸ் கல்லூரி 16 வயது மாணவர் ஒருவர் சுவாமி

விவேகானந்தரைப் போல் கம்பீரமாக உடையணிந்து சுவாமிகள் சிக்காகோ நகரில் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஆற்றிய உரையை கம்பீரமாக ஆற்றி, அனைவரையும் வியப்பில் ஆழ்த்தினார். இவ்விழாவின் ஓர் விசேஷ அம்சமாக இந்துக் குரலின் பிரத்தியேக இதழொன்று விழாமண்டபத்தில் வைத்து வெளியிடப்பட்டது.

எமது சிரேஷ்ட உபதலைவர், கலாநிதி சண்முகசுந்தரன் அவர்கள் இவ்வாண்டு முற்பகுதியில் மொரிஷஸ், இங்கிலாந்து ஆகிய தேசங்களுக்கு விஜயம் செய்து, ஆங்காங்கு கூட்டங்களில் இந்துசமயத்தைப்பற்றி உரை நிகழ்த்தி, அதோடு பேரவையின் சஞ்சிகை இந்துக்குரலையும் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

இவ்வாண்டு ஆடி மாதத்தில், பேரவை, கல்வி அமைச்சருக்கு இந்து மாணவர்கள் எதிர்நோக்கும் குறைபாடுகளைப்பற்றி குறிப்பாக இந்து சமயம் படிப்பிப்பதற்கு ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, பாட புத்தகங்கள் கிரமமாக விநியோகப்படுவதில்லை, மற்ற சமயக் கல்லூரிகளில் படிக்கும் எமது இந்து மாணவர்களின் நிலைமை, கல்வி இலாகாவில் இந்து சமயப் பணிப்பாளர் இல்லை, போன்றவற்றை மகஜர் மூலம் எடுத்துக்காட்டி, உதவிசெய்யுமாறு கேட்டது.

இவ்வாண்டு கார்த்திகை மாத முற்பகுதியில், தலைவர் இத்தாலியாவில் நடந்த உலக சமய சமாதான மகாநாட்டில், இலங்கைவாழ் இந்துக்களின் சார்பில் பங்குபற்றினார். இம்மகாநாட்டிற்கு எண்ணூறு பிரதிநிதிகளும் பார்வையாளர்களும் சமூகந்தந்திருந்தனர். இந்து சமய கோட்பாடுகள் எவ்விதத்தில் சமாதானத்தை உருவாக்கலாம் என்பதைப்பற்றி இம்மகாநாட்டில் தலைவர் எடுத்து விளக்கினார்.

இறுதியாக, சென்ற ஆண்டின் அறிக்கையில் வெளிப்படுத்தியது போலவே இங்கேயும் குறையிரக்க வேண்டியுள்ளது. எங்கள் ஸ்தாபனத்தைப் பயனுள்ள முறையில் கட்டியெழுப்பி நாங்கள் எடுத்துகொண்ட பணிகளைச் செவ்வனே செய்வது எங்கள் கடமை. அதிகார சபையில் பொறுப்புக்களைக் கையேற்கும் ஒவ்வொருவரும் அப்பொறுப்புகளை நிறைவேற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாயிருப்பதோடு, பேரவையின் வளர்சிக்கு என்னென்ன செய்யலாமோ, செய்ய முடியுமோ, செய்ய வேண்டுமோ, அவற்றைச் செய்ய முன்வரவேண்டும். எங்கள் நாடும் எங்கள் சமூகமும் பல வழிகளில் கீழ்நோக்கிச் சென்று விட்டன. இவற்றைச் சீர்படுத்தி நேர்பாதையில் செல்வதற்கு நாம்தான் முயற்சி பண்ண வேண்டும். எங்கள் மதம், எங்கள் கலாச்சாரம், எங்கள் மொழி ஆகியவற்றை நாமேதான் வளர்க்கமுடியும். இதனை உறுப்பினர்கள் கவனத்திற்கு எடுத்து, தங்கள் தங்கள் தகுதிக்கும், வல்லமைக்கும் ஏற்றவாறு, அதிகார சபையில் உத்தியோகங்களை ஏற்று, நற்பணி புரியும்படி பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்கின்றோம். சென்ற ஆண்டில் இங்ஙனம் ஒருங்கிணைந்து, ஒத்துழைப்பு நல்கிய அன்பர்களின் உறுதுணையினால்தான் மேலே கூறிய நற்பணிகளை நிறைவேற்றக் கூடியதாயிருந்தது. இனி வருங்காலத்திலும், இன்னும் ஆர்வத்துடனும் துணிச்சலுடனும் திறமையுடனும் தொண்டாற்றுவோமாக.

இறுதியாக, எமது பணிகளுக்குப் பல வழியிலும் உறுதுணையாகவிருந்து உதவிகள் வழங்கிய அனைவர்க்கும் எமது உள்பூர்வமான நன்றி உரித்தாகின்றது. முக்கியமாக எங்கள் அதிகார சபைக் கூட்டங்களையும் சென்ற ஆண்டு பொதுக்கூட்டத்தையும் நடாத்த இடம் தந்துதவிய இராமகிருஷ்ண மிஷன் சுவாமிகளுக்கும், சென்ற ஓராண்டுக்கு மேலாக எங்களுடைய சகல விதமான கூட்டங்களையும் விழாக்களையும் நடத்த இடம் தந்ததுமல்லாமல் சகல வசதிகளையும் செய்து உதவி கொண்டிருக்கும் சைவ மங்கையர் கழகத்தாருக்கும் எங்கள் உளம் நிறைந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கிறோம். இந்துக்குரல் சஞ்சிகைக்கு தரமான கட்டுரைகள் எழுதியும், சமயபாடத் திட்டத்திற்கேற்ப பாடநெறிகளை வரைந்தும் உதவிய அனைவர்க்கும் எமது பூரண நன்றியைச் செலுத்துகிறோம். சஞ்சிகையை அவ்வப்போது சகாய விலையில் அச்சேற்றி உதவிய யூனி ஆட்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும், மேலாக நானாவிதத்திலும் எமக்கு உறுதுணையாக நின்று உதவிகள் பல புரிந்து, பேரவையின் வெற்றிக்காகவும் வளர்ச்சிக்காகவும் நற்பணியாற்றிய ஏனைய அன்பர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம். இறைவன் திருவருளில்லையேல் நாம் எதையும் நிறைவேற்ற முடியாது. எப்பொழுதும் எங்களோடு உடன் நின்று, திருவருள் ஊட்டி வெற்றி பெறச் செய்த இறைவனுக்கு அன்றும் இன்றும் என்றும் எமது பரிபூரண நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்”

பொ. பரமபாதன்
செயலாளர் நாயகம்.

HINDU JURISPRUDENCE AND THIRUKKURAL

Justice C.V. Vigneswaran.

(Continued from the last Issue)

1. Divine right of kings was hereditary in Western Jurisprudence while it depends on merit in Hindu Jurisprudence.

In the west there was prevalent the theory of the divine right of king. According to it the king descended from a divine ancestor and they were divinely ordained to rule and the subjects had to submit to it. Kings were considered *fons et origo justitiae* (fount and origin of justice). Therefore the justice they dispensed was supposed to be derived from authority of God and therefore beyond debate or dispute. Even if their decisions were unjust, since it had the theistic sanction behind it, people had to obey it as it was considered as mysterious ways of Providence and therefore beyond human comprehension.

Amongst the Hindus the king was elevated to divinity by the wisdom of his judgments and not by his hereditary role.

In Stanza 388 Thiruvalluvar states as follows:

முறை செய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறை என்று வைக்கப்படும் - குறள் 388

(A king who justly governs and protects his subjects would be considered a God.)

Therefore the King's conduct of the affairs of the State corresponded with the respect and esteem in which he was held. Thus kings were so sensitive to justice being meted out to their subjects due to the realisation that any injustice perpetrated by them can have a vitiating effect on them.

According to Silappathikaram, a Tamil literary master-piece, when the king Kope-rum Cholan realised that he had executed an innocent person called Kovalan the husband of Pathini Kannaki, he immediately fell in a swoon and died.

This is a classic example of the Supreme Sensitiveness of Hindu Ruler to an injustice.

2. Hindu Jurisprudence emphasised just means and just ends equally.

The immoral acquisition of wealth was reprobated and aggrandisement of one's self was frowned upon by the Hindus. Hence acts of theft, misappropriation, breach of trust and cheating were held to be anti-social. In the same sense usury and any other mode of unconscionable acquisition incurred the wrath of the rulers.

In the Koran usury is declared a sin. But in the West it was condoned. In Calvinism earning money by any means was not to be impeached on religious grounds because it was seen as a corollary of predestination.

Hence the protestant religion particularly Calvinism evolved in its secular aspect into Capitalism.

On the other hand the Hindu Religion emphasised the relationship between ends and means. The ends though laudable should not employ culpable means. Ever since Western ethos permeated into the Hindu society it has attenuated its moral fibre with the result that even in Hindu society now, means is considered insignificant and inconsequential. This in a way has adulterated our moral values.

Let me give an example.

Under our Money Lending Ordinance more than twice the capital on the whole cannot be recovered. Yet fresh forms of obtaining interest by ingenious investments such as by Hire Purchase Agreements have now taken root. The Law now sanctions Usury by such devious means as Hire Purchase which is repugnant to Hindu concept of Justice.

3. Hindu Jurisprudence reprobated the act irrespective of the effect while Western Jurisprudence only reprobated the effect.

Thiruvalluvar observed in stanza 45 in the fourth chapter as follows:

அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச் சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்ற தறம். - குறள் 45.

(Avoiding jealousy lust, anger and harsh words is righteous conduct).

Under Western jurisprudence imported into our countries only slander and libel were culpable. According to Roman Dutch Law there must be loss of reputation for slander and libel to be culpable. Such loss of reputation must refer to something tangible and derogatory.

On the other hand according to Thirukkural avoiding harsh words of any sort is righteous conduct in that the very act of saying or writing harsh words is prohibited while the Western Jurisprudence disapproves of them only if they have a harmful effect on another.

4. Hindu Criminal Jurisprudence was considered both retributive and preventive

Crime was considered to be an act against the society which was punishable by the State symbolised by the King.

குடிபுறங் காத்தோம்பிக் குற்றங் கடிதல்
வடுவன்று வேந்தன் தொழில் - குறள் 549

(Protecting his subjects and punishing the miscreants are duties of the King Kural 549)

Under the Hammurabi code it was eye for an eye and tooth for a tooth. The criminal was inflicted a punishment commensurate with the harm he did to society. Such punishment is only retributive.

In Thirukkural that was not sufficient. Such punishment must prevent future crime by others and the criminal. This could promote greater happiness and harmony in society. In the next stanza Thiruvalluvar expatiates on the preventive nature of punishment.

கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களை கட்டதனெடு நேர் - குறள் 550

(The King punishing the wicked and protecting his subjects is akin to a farmer destroying the weeds to protect his crop - Kural 550)

Thus it would be seen that Criminal jurisprudence as reflected in the Thirukkural encompasses deterrence and retribution.

Further, punishment was to be commensurate with the crime and must fit the criminal.

தக்காங்கு நாடித் தலைச் செல்லா வண்ணத்தால்
ஒத்தாங்கு ஒறுப்பது வேந்து - குறள் 561

(To inquire into the criminality of an accused and punishing such person deterring him and others from perpetrating the crime is the duty of a king - Kural 561.)

Modern theories of criminology have been propounded by Lambroso & Beccaria and others.

The cardinal tenet of these theories is that punishment should fit not only the crime but the criminal. This meant that crime was not only considered from the point of view of society but also from that of the reprobate.

Thiruvalluvar had this in view when he said in stanza 541 as follows:

ஓர்ந்து கண்ணோடாது இறை புரிந்து யார்மாட்டுந்
தேர்ந்து செய் வஃதே முறை - குறள் 541

(When there has been a violation of the law the king should objectively analyse the wrong, be impartial, be just and then impose a punishment commensurate with the transgression.)

There was therefore an obligation on the part of the king to objectively inquire into commission of crimes and visit on the transgressors condign punishment.

It may be relevant to realise at this stage, that every system of jurisprudence reflects the character of its society and the nature of its political organisation. The organisation of the society is the polity and the polity is coincidental and co-terminous with the state. One may say that Law is a product of society just as much as society is determined by the nature of its Laws. There is an inescapable pluralism. Hence the Laws of Plato's 'Republic' have to be different from the laws of Sir Thomas More's 'Utopia'. The chief feature of a democratic society is the Rule of Law but the characteristic of a fascist state is ad hoc and ex post facto (retrospective) legislation.

Therefore, though the law obtaining in the society of Thirukkural was based on the corporate social conscience of the Tamils of that time, yet it was also related to the structure of its political organisation. It was a polity with a hereditary monarchy and the role of the sovereign in the implementation of law must also be a part of its jurisprudence. There was no separation of powers and the king was vested with the triune powers of Executive, Legislative and Judicial.

In this context it was the duty of the king to extirpate from society those rabidly antisocial elements who can be a canker in the body politic. It was the task of the monarch to resort to benevolent social surgery. This was imperative lest the trauma corrupt the whole body politic.

Thus the manner in which the king had to exercise his function as the protector of his subjects and preserver of their well-being was what was illustrated by the aforesaid stanza 541.

5. Jurisprudence in action was as important to the Hindus as jurisprudence in theory.

Laski observed that 'Law is not Logic but life'. Law has to deal with human realities. If the moral well being of society was to be preserved and promoted the king must be impartial in his judgements and considerate in his punishment. Thus ethical prescriptions and moral conventions were considered not enough. It had to be rigorously enforced by the king who might be referred to as the counter-part of the Philosopher king of Plato.

(will be continued)

WHERE SAGE AND SCIENTIST MEET

SWAMI RANGANATHANANDA

The new era in science that began with Einstein's demonstrating the oneness of matter and energy seems to be heading to an even more startling synthesis - that of the tangible matter and the intangible mind or consciousness. The trends indicative of this merger were discussed recently at a symposium in New Delhi on "Ancient Insights and Modern Discoveries".

Although modern scientific thought does not yet have a recognised place for any spiritual reality or principle, several scientists of the twentieth century including biologists like Teilhard de Chardin and Sir Julian Huxley have endeavoured to soften the materialism of physical science.

Even in the last century Thomas Huxley, collaborator of Darwin, had protested against the association of science with any fixed dogma such as materialism and termed materialism an "intruder".

In this century, the protest has come from great physicists themselves. Sir James Jeans found that the final picture of the universe emerging from twentieth century physical science was one in which matter was completely eliminated, "mind reigning supreme and alone".

If twentieth century physics is turning its face away from absolute materialism, twentieth century biology is one step ahead in this orientation. Infact, modern scientific thought as a whole is in the throes of silent revolution with the emergence, on the horizon of its new frontiers of mind and consciousness and the consequent need to develop what Jean calls a new background of science.

Julian Huxley and Chardin and the spiritual character of the world-stuff successively revealed in the course of organic evolution. Biology in its theory of evolution, they hold, reveals what calls a 'within' to nature, over and above and different from the 'without' of nature revealed by physics and astronomy, Vedanta terms the 'within' as the *pratyak rupa* and the 'without' as *parak rupa* of one and the same nature.

When the significance of this 'within' of things is recognised in modern science, the scientific background material will undergo a spiritual orientation and thus come closer to the Brahman of the Vedanta. The synthesis of the knowledge of the 'within' and of the 'without' is what India achieved in its Vedanta, ages ago as *samyak jana*, comprehensive or perfect knowledge or philosophy.

Reality itself does not know any distinction between a 'within' and a 'without'. These distinctions are made only by the human mind for the convenience of study and research.

As the different branches of the positive science are but different approaches to the study of one and the same reality and as all such branches of study, when pursued far enough tend to mingle and merge into a grand science of the physical universe, so that the science of the

'within' and the science of the 'without' mingle and merge into a science of the total Reality.

"The Tao of physics" by professor Fritzof Capra of the Berkeley University, USA is a very interesting book on the subject. Tao is the Chinese word for the Divine way. Professor Capra tells us that science is not all technology. There is such a thing as pure science which is essentially a search for truth, an effort to understand the true nature of the world in which we live.

In this search, we have come to a point where physical science is already confronted by the profound mystery of man himself, his awareness, his consciousness.

And when scientists pursue this subject much deeper, they will find that the great sages and mystics of the East, had already arrived at similar but much deeper conclusions, hundreds of years earlier, by direct experimental research in depth into this datum of consciousness.

Prof Capra says, "This book attempts to suggest that modern physics goes far beyond technology that the way or Tao of physics can be a path with a heart, a way to spiritual knowledge and selfrealisation". He also says, "In modern physics, the question of consciousness has arisen in connection with the observation of atomic phenomena. The Quantum theory has made it clear that these phenomena can only be understood as links in a chain of processes the end of which lies in the consciousness of the human observer." Eugene Wigner (the physicist) in his book 'Symmetries and Reflection - Scientific Essays' says, "It was not possible to formulate the laws of quantum theory in a fully consistent way without reference to consciousness."

Towards the end of the book, Professor Capra says, "Thus the mystic and the physicist arrive at the same conclusion - one starting from the inner realm, the other from the outer world. The harmony between their views confirms the ancient Indian wisdom that Brahman the ultimate reality without, is identical to Atman, the reality within."

Helsenberg in his 'Physics and Philosophy,' says "Natural Science, does not simply describe and explain nature; it is part of the inter-play between nature and ourselves."

So far as India is concerned, she never made that rigid distinction between physical science and the science of spirituality that the West had made till recently. Even the mind of man is treated as material in Indian philosophy; mind is only matter in its subtle form.

Accordingly, that conflict between mind and matter, which bedevil Western philosophy never arose in our philosophy. This great subject of the harmony between ancient insights and modern discoveries is an interest which is now assuming international dimensions, is to be tackled by us in the light of our own great vision of unity behind diversity.

Courtesy - Sunday Standard

WHEN IN DISTRESS PRAY TO GOD

Defeated in the game of dice, according to the wager that he had agreed to, Dharmaputra had to leave the Kingdom along with his brothers and wife and live in the forest for twelve years and stay away *incognito* for another year.

The Pandava brothers were renowned for their regard for *dharm*a and their sense of hospitality. So, even when they lived in the forest, a number of good and holy men used to visit them. In keeping with the rules of *grihasthaasrama*, it was Draupadi's duty to feed the guest who came to their abode in the forest every day. In this predicament, she prayed to the Sun-god to help her to feed her guests. Pleased with her prayer, the Sun-god bestowed on her a divine vessel known as *Akshayapaatra* from which would issue as much food as would be needed to feed the guests, her husbands and herself. After she had eaten, which would be after all others had eaten, the vessel would not yield any more food.

Thanks to this miraculous vessel the Pandavas were able to treat their numerous guests every day to a sumptuous dinner and they were happy that they were able to do so. They spent their time in a care-free manner engaging themselves in holy discourse with the hermits who used to visit them.

The Kaurava prince Duryodhana heard from his spies that his cousins, the Pandavas, were none the worse for their banishment and that they were living in the forest as comfortably as they used to do in the city. Ever intent on doing them harm, in consultation with Sakuni and Dussaasana, who were his evil advisers, Duryodhana was hatching a plot to make them miserable.

Just at that time, there came to his palace Sage Durvaasa, famous for his quick temper and for the terrible curses he would pronounce in his fits of anger. Durvaasa came there attended by his numerous disciples. Duryodhana accorded him a royal welcome with every mark of respect and prayed to him to accept his hospitality. Durvaasa agreed and pleased with his host's attentions, he stayed in the palace for a few days.

Durvaasa was a difficult guest. Suddenly he would say, "I am very hungry; give me food this moment." Then he would go to the river to bathe. Coming back he would say, "No, I do not wish to eat now, I am not hungry." Another time, he would appear suddenly and demand that he and his disciples should be fed immediately.

(contd. on page 11)

VIRATHAMS - HINDU FASTS

Dr Vimala Krishnapillai

Around the year fasts or virathams are observed with deep faith and devotion by the Hindus. A fast is partial or total abstinence from the intake of food with the thought of God, during which one's time is devoted to religious practices such as pooja, japam or meditation. Though the term 'upavasa' popularly means complete abstinence from food, the literal meaning of 'upavasa' is near, and 'vasa' is, residing close to God. The mere abstinence from food alone will not be considered a viratham, it may be called starvation or dieting.

A fast is observed by a spiritual aspirant, to gain physical, mental, moral purity and to overcome the repercussions of evil karma. Viratham, when observed with certain niyamas, virtues, is said to bestow manifold gifts, both material and spiritual. Viratham is a sacrifice, in which one offers a part of oneself to God by abstaining from food, praying, meditating and performing charitable deeds. Usually the virathams are terminated with annathanam for among the thanams the annathanam holds a unique place. Our physical body came into being by food and is sustained by food, it is annamaya kosham. The gift of food is therefore equated to the gift of life.

Fasting is also conducive to the starvation of lust, greed and envy; the senses are restrained and curbed from wandering in search of deluding sensual pleasures which leads men to sin. During the fast, the communication channels between God and man are cleared, reopened and re-established. The negative forces of evil, sin and guilt are destroyed by the auspicious forces produced by the penance of upavasa. Fasting, makes the body, mind and heart pure, a fit abode of Divinity. In addition to the spiritual and religious significance the virathams have social, psychological, curative and hygienic benefits by contributing to the health, happiness and peace of the mind.

The rationale for allocating these days for spiritual observances as virathams is revealed in the scriptures. The Rishis by integrating and co-ordinating the different facets of religion and by effecting the synthesis of yoga, karma, bakthi and jnana arrived at fixing the auspicious times for religious observances. All things, both living and non-living are governed by cosmic laws called 'ritu.' Ritus are orderly rhythmic universal laws which include the laws of astrology. To the Hindus, the lunar cycle is of particular significance, in determining the dates for fasts and festival observances. The concept of 'tithi' or stage of the lunar cycle, is of paramount significance. The tithi is literally a segment of the sun's reflection on the moon as the latter is in orbit. There are a total of thirty tithis in a month, fifteen of these constitute the bright half of the moon and other fifteen the dark half of the moon. Of these certain tithis are specially observed as virathams. Starting with the new moon or amavasai, the fourth tithi chaturthi, the sixth tithi sathi, the eleventh tithi ekathasi and the thirteenth tithi prathosham and the full moon or paruvam are important virathams.

The moon is said to exert a great influence on the mind, which can be observed in mental patients. The term lunatic is derived from the root lunar or moon. Similarly in Tamil and Sanskrit the same term 'mathi' is used to denote both the mind and the moon. Athi Shankarar has pointed out that the moon and the mind represent Maya or illusion. The sun represents the Athma and everyone in the world is receiving this athmic spiritual force in his mind through the moon which in turn has received it from the sun. The moon and the mind are the representation of Maya, and during certain phases of the moon it is believed that nature assists the worshipper by waking him up from his mental stupor of thamas or ignorance which is Maya. These days have been experienced by the yogis as being very effective for waking one up from the mental stupor of 'Ssushupthi' to reach the 'Thuriya' state where the Jivathma identifies itself with the Paramathma.

The Rishis and the Yogis who perceived intuitively the subtle natural laws of nature revealed them in the Vedas. To impress these Vedic truths to the common man, they allegorically illustrated these in Puranic literature as meaningful happenings.

The Rishis saw behind the physical veil, great cosmic powers, some divine and some anti-divine and referred to them as Devas and Asuras. The ever recurring theme of most Hindu Puranas is the triumph of goodness over evil. The battle field is the conscience of man, every minute this battle is going on. The battle is between good and evil, between knowledge and ignorance, between immortality and death. This is illustrated in the Kanthapuram as Suranpoar which is enacted on the last day of Kanthasashti fast when the Divine Vel of Lord Muruga as Jana Sakti, pure knowledge, pierces and destroys avidya, ignorance and redeems man from the clutches of Maya or illusion.

Fortunate and blessed are those who observe the virathams with faith and devotion, for on these sacred days the Lord showers His choicest grace on them.

SWAMI VIVEKANANDA

Do your Swadharma, this is the Truth of truths.

"Heroes only enjoy the world. Show your heroism; apply according to circumstances the fourfold political maxims of conciliation, bribery, sowing dissensions, and open war, to win over your adversary and enjoy the world - then you will be Dharmika. Otherwise, you live a disgraceful life if you pocket your insults, when you are kicked and trodden down by anyone who takes it into his head to do so; your life is a veritable hell here, and so is the life hereafter, This is what the Shastras say."

Do your Swadharma - this is truth of truths. This is my advice to you, my beloved co-religionists. Of course, do not do any wrong, do not injure or tyrannise over anyone, but try to do good to others as much as you can. But passively to submit a wrong done by others is a sin - with the householder. He must try to pay them back in their own coin then and there...

Hindu Council welcomes the quest for peace and progress.

The verdict of the people, comprising all communities, is loud and clear. They want peace, stability and a corrupt-free administration for economic development and social progress. The Executive President, Chandrika Bandaranaike Kumaratunga, has promised all these and has been given an overwhelming mandate by the people. While congratulating her on her victory, it is our fervent wish that she would succeed in her endeavour.

Economic development and social progress are dependent on peace and we are happy that the Executive President has given the quest for peace her foremost priority. It is the duty of every citizen to help in this process of peace-making and we appeal to the parties to the conflict to approach this problem in a spirit of accommodation and with a will to settling it, so that every citizen could live with honour and equality, free from fear or want.

The recent elections, where the majority in each community thought alike, have strengthened the unity of Sri Lanka, and should be an added incentives for an early settlement of the ethnic problem.

HINDU COUNCIL OF SRI LANKA

At its tenth Annual General Meeting held on Sunday 20th November 1994, the following were elected to office -

President - Dr S. Sanmugasunderan.

Immediate Past President - Mr Yogendra Duraiswamy.

Vice Presidents - Miss N. Kasipillai.

Mr P. Vimalachanthiran.

Mr M. Sivanesaraja.

Dr S. Kathirgamanathan.

Mr A.T. Ambalam.

Secretary General - Mr P. Paramapathan.

Treasurer - Mr V. Mahadevan.

Secretary - Mr A. Sivarajah.

Asst. Treasurer - Ms Thanalakshmi Sanmugan.

Editor Hindu Voice - Mrs Sivanandini Duraiswamy.

Committee - Mr Nallalingam.

- Mr V. Rajendra.

- Mr S. Thirunavukkarasu.

- Mr M.K. Mailvaganam.

- Mr S. Magendra.

- Mr S. Kandasamy.

- Mrs T. Wijayarathnam.

- Ms Yoga Sharma.

Advisers - Hon Ananda Coomarasamy.

- Mr K Palakidner.

- Mr S. Kugadasan.

- Mr K.V. Kamaleswaran.

Meanwhile Draupadi on learning of the arrival of Durvassa was perplexed as to how to find food for those unexpected guests particularly as they appeared after the usual hour. She could see no way out of this dire predicament. She knew what would happen if she caused anger to the sage.

In the extremity of her distress, her thoughts fled to Krishna who was her protector, in moments of her despair. She called to him for succour and said, "Oh my Krishna! Thou art the Lord of the universe; Thou art its creator, preserver and destroyer; Thou art the beginning, the middle and the end of everything. Thou art the source and sustenance of all; I resign myself to You. Thou art my refuge. Pray protect me from the rishi's anger. Help me out of this grave situation. Didst not Thou save my honour when Dussasana sought to outrage my modesty. Pray hasten to help me now as before."

At Dwaraka, Krishna heard this appeal of Draupadi. At once he jumped out of his couch pushing Rukmini aside. In a trice, he appeared before Draupadi in her forest home. Draupadi was beside herself with joy to see her Lord and Protector. She began to narrate to him her plight in respect of Durvasa's visit.

Krishna cut her short and said, "Draupadi, I cannot hear all your stories now. Give me some food this moment I am terribly hungry myself." The poor lady stood abashed. She had nothing to give Him. "Lord!" she said, "We have all finished our meal. The akshayapaatra has been cleaned and put by; It will give no more food this day. What shall I do?"

Krishna said, "Dear Draupadi, I cannot be put off like this. I am dying of hunger. Go in at once, bring the vessel and let me see it."

Compelled by Krishna, Draupadi went in and brought the vessel and set it before Him. Krishna saw a small bit of a vegetable sticking at the inside of the pot. He scraped it with His fingers He put it into His mouth and swallowed it saying, "May the Supreme God immanent in all beings be satisfied with this offering; may the Lord of the sacrifice too be pleased."

Then turning to Sahadeva, He bade him go to the river and bring Durvaasa and his disciples quickly to the hermitage for their meal, and disappeared.

Getting up from their dip in the river, Durvaasa's disciples looked at each other in amazement. Addressing the guru, they said, "We came to the river, Sir, after bidding Dharmaputra prepare a meal for us. Rising up from the water, we feel we have had a full meal and that we cannot eat anything more. What has been prepared for us will be wasted. Pray tell us what we should do."

Durvassa who was in the same state as they said, "Great indeed will be our offence if we do not turn up for the meal specially made for us. Remembering what happened to me when I offended Ambarisha on a former occasion, I dread the consequence of my trifling with the devotees of God. The Pandavas are good men, constant to dharma. They are valiant and brave; learned in all the arts of war and peace. Leading a disciplined life, they are given to austere tapas. More than all, they are ardent devotees of God. If angered, they will burn everything before them. Therefore, I dread to meet them now, we shall take to our heels before they come to the river to take us to their place.

And so, all of them - Durvassa and his disciples ran away from the river, afraid to face the Pandavas.

Sahadeva could find no trace of them at the bathing ghat and reported the fact to Dharmaputra. The brothers waited for them for long. Finding that they did not appear, they resumed their rest.

Krishna who remained invisible all this while, appeared before them and said, "I understood that you were in danger of being visited with the rishi's anger. Draupadi appealed to me for help and I hastened here to protect you. There is not the slightest cause for you to dread Durvasa's curse. Afraid to appear before you, he and his chelas have already fled away from here. Let me assure you no harm will befall those who are constant to dharma. Do not be anxious and now, give me leave, let me go back."

Hearing these words of the Lord, the Pandavas and Draupadi felt very much relieved in mind and said, "By Your grace Govinda, we have survived this great danger. Grant our prayer that You will be with us and protect us always."

Courtesy - Bhavan's Journal

(contd. from page 9)

WHEN IN....

Obedient to his every command, Duryodhana served him day and night in a punctilious manner. Durvaasa was mightily pleased with him and said, "Duryodhana ask of me any boon that you desire. I shall grant it. There is nothing which is just and proper that you cannot obtain from me."

Hearing these words of the rishi, Duryodhana breathed in relief. He had already decided, in consultation with his advisers, what boon to ask.

Addressing the rishi, he said, "Holy sir, among us Yudhishtira is the eldest. He is a dharmaatma. He lives in the forest with his brothers of noble character. He is known for his exemplary conduct. Even as you honoured me by being my guest, I request that you honour him too in the same way, I beg that you will go to him, after the Pandava brothers and their guests have taken their food and Draupadi too has finished her meal and is preparing to rest. If you would confer a boon on me, pray go to them at that time.

Durvaasa assented and took leave of Duryodhana, who was inwardly gloating that he had hatched a successful plot to bring about the undoing of the Pandavas.

Then, one day, learning that the Pandavas had all finished their meal and Draupadi too had had hers, Durvaasa went to their forest home. Dharmaputra saw him coming at a distance. Attended by his brothers, he ran forth to receive him. Making his pranams to the rishi he made him sit in a place of honour and requested him to accept his hospitality.

"Bhagwan!" said he, "Pray finish your bath and your ablutions in the river and come back quickly for your dinner which will be waiting for you".

The rishi hastened to the river along with his disciples, asking himself, "How will he feed me and my disciples after the akshayapaatra has been put by? Reaching the river he plunged into it."

LET US STUDY THE BHAGAVAD GEETA -

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayanada.

Chapter IV - Continued.

Karma, the Right Duty. How can one understand the right type of action as distinguished from the wrong type of actions? They seem to be very often near to be judged easily.

Arjuna.. "All along you have been stressing on duty (*Karma*). How am I to know, which is my Right Duty?"

Lord Krishna.. "Your doubt is quite natural and is certainly one to be expected. But Arjuna, you need not get too much worried over this confusion. With regard to this question, regarding right duty (*Karma*) and that forbidden by me (*Vikarma*), even the great sages could not find readily a direct answer. It was a confusing problem even to them. The path of right action is very narrow. I shall teach you what is *Karma* and what is *Akarma*, so that you will have no doubt as to your choice.

The question of *Karma* has three aspects: (1) Performance of right action (*Karma*); (2) Abstention from all actions (*Akarma*); (3) Performance of forbidden-actions (*Vikarma*). We are not, of course, concerned here with the abstention from all action (*Akarma*), since without action, life cannot be. Wherever there is life there must be its manifestation and the expressions of life through our organism are our actions. True duty, right-action is *Karma*. Performance of correct action is always constructive and ever productive of good results. It helps one in one's own progress on the spiritual path.

On the other hand, performance of the forbidden actions (*Vikarma*), is definitely destructive. It destroys the peace and poise in the one who is performing them, and brings about terrible sorrows and restlessness to others around him.

That man is the wisest, who, while doing actions, is not really doing them at all. He can remain as a passive spectator, an observer of the actions performed by his limbs. Thus his self, the individuality, detached from the vanity of doing things, is 'Inactive', though his limbs are engaged in their actions.

So also his self (individuality) can be equally active in 'inaction'. When his mind is busy in communion with God - holding an intimate interview with God - he is fully occupied within, while his limbs are not functioning at all in the world outside.

Thus he can be 'inactive in action and active in inaction'. He is verily a Saint. He intelligently conserves and concentrates all his energies on the action itself. He does not get disturbed and distracted by dreaming of the results.

Don't go with the idea that man, the theme of the philosophers, is just an inert piece of matter. No. He is the most dynamic force in the world.

The Self, being Pure, remains ever-pure, even though the body acts. No sin taints the Self as It does not do anything. It remains an unconcerned witness. A witness of a game can't get tired and exhausted; the mad race is run by others, and the witness of it is but a mere on-looker."

Arjuna.. "Please tell me more about this wise man."

Lord Krishna.. "He is perfectly content with what he gets. He is not elated or worried in success and failure; in joy and sorrow, by praise and censure, and in prosperity and adversity. He is calm and tranquil in all situations; conducive or unconducive. He has made a discovery of his perfection, which grants him Infinite Freedom. He is not chained any more to this limited and imperfect world-of-objects. He is thus established in the Highest Knowledge, the Infinite Wisdom. He does not run any more after the false attractions of the worthless world-of-things.

He considers all his worldly activities as offerings unto God. His actions are performed with such a deep devotion, good-will and purity of mind that they are greater sacrifices than the ordinary religious rituals. Naturally, they bring forth better dividends.

Thus, when they pour out the best in them, for humanity and to God, it is

work and worship combined. The world at large is benefited and the Lord too is pleased with their actions. This is the greatest *Yajna*. because both the world and God are pleased, whereas in the ordinary sacrificial rite, only God is invoked and propitiated.

When his limbs are active in the external world, his mind is kept in communion with God. This is the most healthy relationship between the body and the external world, and, the mind and the Supreme Lord.

The wise man is deaf and blind to the external world and to all its superficial attractions. He knows that the joys and the thrills that he would get from this world are only temporary. It would at the end leave but a feeling of regret that he has wasted his life. So he seeks the abiding happiness in self-less service and in the constant remembrance of God.

Such actions do not chain him to the world and its agonies. He has no sense of doer-ship as he knows that the Lord's Will acts through him. He himself does nothing. Such a man is incapable of doing anything wrong.

All those who are proficient in this Science of Sacrifice are, qualified to reach the ideal Goal, which indeed is one and the same for all seekers. The inner satisfaction; the glow the peace; the tranquillity which one gets by such *Yajnas* is the very essence of the Bliss that is Immortality. The reverse also is equally true. One who remains idle or performs but selfish actions knows no peace then or thereafter. These sacrifices are accomplished by self-effort alone. One who understands the essential truth of this Science of Life is fully equipped for his great pilgrimage to the freedom of God-State.

Knowledge alone can in the end take a person to the Ultimate Reality. The Path-of-Knowledge is the highest, and it is the last stage in one's spiritual journey. All the other paths finally converge to this one main royal road to Truth. All other 'Paths' are only various means to reach the Path-of-Knowledge, and this is the most direct, the most perfect 'Way' to the final Goal. Once a man sets his foot on this path, he is Literally at the very doors of Reality."

Arjuna.. "What are the necessary requisites to acquire this Supreme Knowledge?"

Lord Krishna.. "A learned teacher, who has intimate *experience* of Truth, certainly necessary. The disciple (*Sishya*) should have firm, unwavering faith in his teacher (*Guru*), and the student must surrender himself completely to his teacher. The *sishya* should discuss his doubts with his *Guru*. Moreover the seeker should live a pure life of self-control and devotion as prescribed by the teacher.

As in the case of other Sciences, here, a mere objective understanding of the Truth is not enough. The teacher is efficient to teach only if he has intimate *personal knowledge of the Divine Experience*. However much you may study and understand the facts and theories in other branches of knowledge, you come to forget them, in course of time. It is not so, in the case of the Science of Knowledge. Once learnt, and experienced, It is gained for ever. And there will be no confusion at all, whatsoever, on any point, at any time, regarding the nature of the Self.

When one is illumined by this Experience Divine, one will see that all beings, including oneself are manifestations of the One Supreme Self. This Infinite Knowledge alone can remove completely our entire sins (*Vasanas*) and purify us."

Arjuna.. "How can Knowledge remove one's sins?"

Lord Krishna.. "Just as fire burns and reduces any fuel to ashes, this knowledge consumes all our actions - actions that create *Vasanas* - irrespective of their nature, both the sinful (*Papa*) and the meritorious (*Punya*). Even freshly cut firewood is reduced to ashes by fire, only, it takes a longer time. So also the most heinous crimes will be burnt up by Knowledge. There is nothing in fact, more covetable, nothing more purifying, than this All-purifying Knowledge. But you must not lose sight of the fact that only by constant and diligent self-effort, one can acquire this Knowledge. Even the teacher, who himself experiences this Knowledge cannot hand it over to his most intelligent student. He can only point out the 'Way' to acquire it.